9è

Certamen de Contes Antiautoritaris

Correccions a càrrec de la secció correctora de Negres Tempestes.

Disseny de portada i contraportada
+ maquetació:

Producció Editorial:

Negres Tempestes

www.negrestempestes.cat

Autoria d'imatges:
- Portades, pàg. 1, 12, 48, 62 obres derivades de publicacions de www.prole.info
- El desencís de la Blava, en Fred i el senyor Precís (pàg. 29) i El viatge d'una gota (pàg. 36) il·lustrades per Miki @MiqueletBCN
- La Casa Rodona (pàg. 58) il·lustrat per Paula Honda
- La dona que es queixava del silenci (pàg. 68) il·lustrat per Marina Saez
- #laPorteriaEsQueda (pàg. 85 i 86) fotografies de l'Assemblea Llibertària Castellar del Vallès

Llibre imprès a l'Espai Veïnal Autogestionat de Can Batlló de la mà d'Edicions Descontrol

9è certamen de contes antiautoritaris

(R)Evolució

(01)

La trajectòria de la raça humana sempre s'ha construït sobre els pilars de l'explotació i de la lluita. Des de la prehistòria, en la qual unes tribus s'imposaven a les altres amb la força de les armes més rudimentàries, passant per les grans civilitzacions que es van aixecar sobre muntanyes de cadàvers, els conflictes medievals de les èpoques del domini feudal, la Primera Guerra Mundial, la Segona... i finalment, la Tercera, que va desembocar en un nou ordre autoritari, el més cruel de tots perquè no va permetre ni la més mínima escletxa. Va ser el més impietós i el més deshumanitzat, el més tècnic i científic i alhora el més cruel.

Uns anys abans de la Tercera Gran Guerra, però, el capitalisme havia arribat al seu grau més salvatge: era una màquina sense cap mena de control que feia pujar i caure països al ritme dels interessos i havia creat un flagell financer a través del quals s'enderrocaven nacions només fent algunes trucades.

Com a conseqüència de la devastació i del nou ordre posterior que sempre s'imposava, les grans ciutats es van dividir en zones on vivien els més poderosos i els barris dels més humils i marginals. Amb una diferència molt gran del que havia passat

en d’altres èpoques anteriors: travessar aquestes fronteres suposava la desaparició en mans d’una policia cada cop més repressiva i amb més poder, sense haver de donar explicacions a cap ordre judicial perquè no existien els drets com s’havien entès anteriorment.

El treball havia començat a ser un luxe quan la revolució de la robòtica, en molts pocs anys, va contribuir a la destrucció del concepte d’obrer operari en els treballs de producció, industrials i de serveis. Ara, les màquines podien treballar a les fosques, amb un cost que s’amortitzava molt ràpid i a més... no es queixaven, ni demanaven cap tipus de millores o d’augment de sou. Només calia tenir els recursos i la capacitat per poder adquirir la tecnologia necessària. I això estava en mans d’uns pocs, que les fabricaven i decidien a qui les venien.

Els països, tal com s’havien entès en el segle XX i principis del XXI, van desaparèixer. S’havia generat un macroestat planetari del que en poc temps va deixar de saber-se qui era el que manava, ja que de fet no hi havia només que corporacions que s’amagaven rere marques.

El que s’havia conegut com a democràcia en el passat va deixar d’existir, de la mateixa manera que ho feien les organitzacions de tot tipus dedicades a defensar a les persones. Tot ho controlaven obscurs interessos que havien de generar guanys com a

única obligació. Tot estava regulat pel seu ordre dictatorial, inqüestionable.

Per compensar les classes més mitjanes i més baixes i que no hi hagués cap revolució, se'ls va donar el dret a l'habitatge i l'alimentació –els habitatges i els productes que la gran corporacions determinaven–, així com també accés a tota mena de jocs i entreteniments virtuals a través d'un xip implantat en la seva ment. Qui volia podia passar-se dies sencers vivint realitats alternatives, purament fictícies, només estirat a casa seva. Si moria extenuat o d'inanició, com passava en molts casos, automàticament es recollia el seu cos i no se'n sabia mai res més. Era legal fer-ho.

En una evolució de l'estat policial i sense cap mena de drets, es va crear l'Oficina de Seguretat Universal, que integrava la policia i els jutges en un mateix àmbit, sense límits en les seves actuacions. En aquest context, la defensa dels acusats d'infringir les lleis era un dret inexistent. Tots els detinguts eren presumptament culpables i demostrar la seva innocència, impossible.

En una primera fase es va acabar contra la delinqüència, mentre la societat ho aplaudia. Però en una segona es va voler anar molt més enllà i els individus inestables pel sistema eren detectats, detinguts i depurats. No se sabia on acabaven. S'esborrava qualsevol traç del seu passat i la seva memòria.

(02)

A la revolució de la robòtica, en plena expansió l'any 2024, va afegir-se la dels viatges espacials, a tota potència tecnològica cap a l'any 2050. La Terra ja estava explotada i devastada per totes bandes i la indústria de transport aeroespacial va permetre expandir-se pels planetes més propers, primer, on es feien colònies laborals habitades per robots, principalment i uns pocs humans que els controlaven. Més endavant, els viatges interplanetaris es van ampliar molt més enllà encara, fins a límits insospitats. L'univers era molt gran.

Sense els robots no hauria estat possible.

La raça humana va anar quedant arraconada, víctima de la seva pròpia construcció social autoritària. Els robots van anar esdevenint la presència més multitudinària del planeta Terra i de les colònies de l'espai que s'anaven creant. Totes les tasques domèstiques i laborals havien estat substituïdes per màquines, mentre el que quedava dels éssers humans es dedicava, prioritàriament, al lleure, la distracció i la festa.

No se sabia qui manava ni per què.

Ningú es queixava. No es podia. Si ho feien, la maquinària repressora els esborrava.

Tot això us ho he explicat perquè si no no entendríeu la meva història, com vaig viure aquell moment que em va fer pensar que encara quedava esperança, que l'esperit de la revolta i la revolució mai desapareix i sempre permet que el canvi sigui possible.

(03)

Es deia FGBV6789*, un codi que a priori no deia res, a excepció que fóssiu, com jo, un expert en robòtica, que comprenguéssiu cada part de la seva sofisticada maquinària, tot allò que ben encaixat feia possible que funcionessin a la perfecció durant molts i molts anys, amb bateria autorrecarregable (cada unitat era una petita central energètica en si mateixa).

Aquelles màquines, amb aparença gairebé humana, eren una sofisticada sèrie de robots amb autonomia per realitzar tota mena de tasques, però especialment els havíem preparat per treballar a les llunes de Júpiter, en feines d'extraccions de metalls. Com ells, s'havien fabricat 1.500.000 unitats més.

Els responsables humans del seguiment de les actuacions dels robots érem uns pocs. Tot i la impossible empatia amb ells, familiaritzar-t'hi feia que acabessis tractant-los com si fossin persones. Però no tothom ho feia així. Per això va succeir aquell incident.

Tenia un company humà que havia estat destinat allí sense voler-ho, complint un càstig. No diré el nom perquè no s'ho mereix. No sabíem el que havia fet, però

per a ell estar tan lluny de casa era la pitjor de les penalitzacions, no com la resta que així ho havíem decidit per perfeccionar-nos en la nostra feina o per guanyar més diners i futures compensacions. La dotació de terrestres era de 50 persones a tot el planeta. De robots n'hi havia 10.000.

Algú de per sí cruel, ho sol ser amb tot allò que es mou. I ell, allí, en aquell planeta, lluny de la Terra, es desfogava maltractant els robots. Va començar amb empentes i cosses. Se'n reia quan les unitats queien a terra i es tornaven a aixecar. La seva crueltat va esdevenir més creativa, arribant als límits de desmuntar-li a un robot una cama o un braç i gaudir mentre no podia realitzar la tasca per a la qual estava programat i que insistentment repetia, un i altre cop, mentre l'altre miserable se'n fotia amb grans riallades. Cap dels humans interveníem mai.

Una de les unitats va cometre una errada en la seva feina. I ell, en un grau de paroxisme, va començar a colpejar-la fins que va caure a terra. El robot no es queixava, però els cops l'havien espatllat i sortien guspires i fum, cada cop més avariat.

Jo no vaig intervenir.

Si que ho va fer FGBV6789*, que va descarregar amb el seu puny un fort cop al cap del maltractador, fins deixar-lo inconscient. En vaig ser testimoni. Tota la resta de robots es van aturar i hauria jurat que, en un segon de complicitat, estaven interconnectats entre

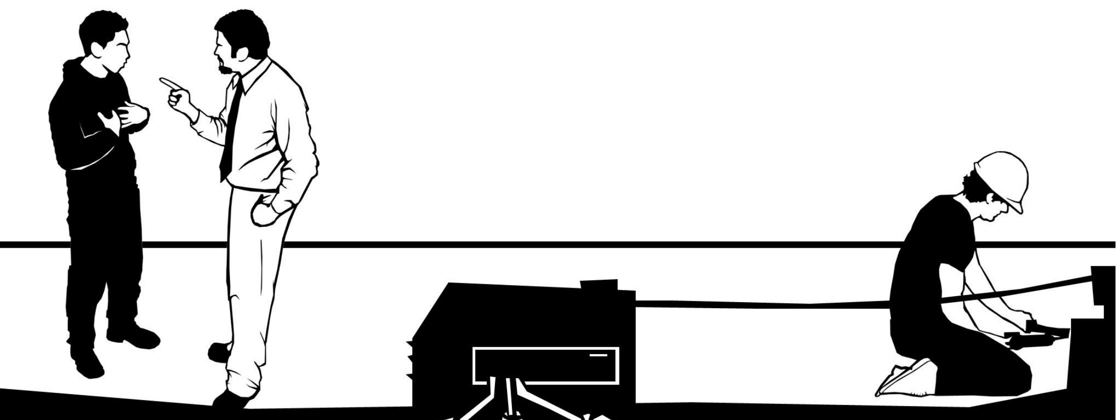
ells, comprenien el sofriment del company caigut, l’acció de justícia i havien dit prou, de manera definitiva, a l’amo humà.

Em vaig espantar i vaig fugir fins a la base. Ningú em va creure i em van acusar de colpejar al meu company i d’abandonar-lo. I finalment, em van retornar a la Terra.

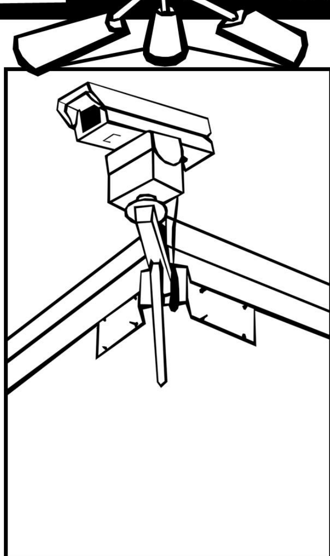
Avui he arribat a casa, després del viatge en la nau. M’han destinat a una feina rutinària i avorrida en una de les fàbriques grises i anònimes.

Ells no s’ho volen creure i jo tampoc sé com ha estat possible, però estic convençut que ha esclatat una revolta que ben aviat ens caurà de ple al damunt. Els robots han començat a dir que no a l’explotació de l’ésser humà.

Albert Calls Xart

El professor Miquel Bor, doctorat en llengües clàssiques

El professor Miquel Bor està esgotat, com la majoria de professors. Està primerament esgotat mentalment i de forma secundària físicament. A diferència de la resta del professorat no ho està per la impossibilitat de controlar els alumnes. Aquesta fase, miraculosament, la té superada. Sap que és un privilegiat. Imparteix la matèria que calgui, tot i que està especialitzat en filologia clàssica, amb una autoritat acadèmica incontestable. Les seves teories, sovint poc ortodoxes, són acceptades sense el més mínim dubte per alumnes, professors i catedràtics. Diuen que mai no ho ha sigut, això de catedràtic, per que no ha volgut, que el que li agrada és la docència pura i dura.

El fet de ser una mena de savi en llengües clàssiques no fa, però, que les seves classes siguin avorrides, denses ni insuportables. Ben al contrari. Els alumnes es rifen les opcions de tenir-lo com a ensenyant. No recorda haver cridat mai a l'ordre cap alumne. Sempre ha pensat que, a part de donar una classe on els nois aprenguin alguna cosa, l'ha de fer tant o més entretinguda que didàctica. La vessant lúdica, els seus amplis coneixements i la capacitat innata per transmetre'ls el converteix en una mena de professor ideal.

Ell, però, està, esgotat. No per haver de controlar els alumnes. No per la manca de resultats o per la poca dedicació del jovent. Té fins hi tot el més difícil, el reconeixement de tots, sense excepcions, però no és això el que el turmenta. Fa anys que es dedica a l'ensenyament. S'ha convertit, definitivament en un home madur, mentre ha vist passar cursos i cursos d'estudiants que l'idolatren. No ho entén, però li falta alguna cosa. Fa un parell de cursos que hi pensa, però no sap què és. Creu que hi ha alguna cosa a l'inconscient que fa que la seva excel·lent tasca no l'acabi d'omplir.

En Miquel Bor, aquest matí, ronda entre les taules, mentre els alumnes fan els típics exercicis d'anàlisi de text. Aquest cop és tot un clàssic entre els clàssics, "El Mite de la Caverna" de Plató. Conèixer el contingut, prèviament al seu anàlisi en llatí, ajuda a aquests pobres alumnes que cada cop arriben més mal preparats. Deambulant per l'aula observa dues noies abocades sobre un paper que poc sembla el redactat proposat. Murmuren entre elles i somriuen d'amagat. S'hi apropa amb una mena d'impuls que el fa dubtar si realment és ell qui fa allò.

Es planta al costat d'elles i amb una veu massa alta i crispada els pregunta "Què feu, noies?". A l'aula s'hi fa, de sobte, un silenci espectral. Ningú no gossa dir res. En Miquel, però, roman allà, plantat. Una de les interpel·lades, quasi ofegada per la

vergonya, amb una veu trencada respon, “No res, professor, coses nostres”

El senyor Bor sembla rebre un llamp al més profund del seu cervell, com a mínim, ell així ho sent. Retorna a la realitat com pot, amb feines i treballs. Assenyalant la porta, manifesta a l’aula sencera: “Ho sento, no em trobo massa bé, per avui, donarem la classe per acabada”.

Els habituals pilotes se li apropen, li demanen si necessita res i tan aviat com pot se’ls treu de sobre. Es dirigeix al seu despatx i seu a la còmoda cadira de cuir negre. Amb els colzes sobre la taula, el cap entre les mans, ho comença a veure tot clar. S’ha passat més de vint anys donant la seva vida a la docència. No té vida privada més enllà del món acadèmic. No té parella, ni família, ni amics que no siguin col·legues de professió. Tot ho ha donat als alumnes, la seva vida sencera, però no n’ha rebut res de la d’ells. Ho ha entès amb aquest incident. No en sap res dels seus alumnes més enllà dels murs del centre educatiu. Què fan un cop surten d’allà o abans d’arribar-hi? Ells saben (o ho poden saber) tot d’ell. La seva vida és allà dins. Només va a casa a dormir o a passar els festius i caps de setmana que el centre tanca. Els seus escassos viatges a l’estranger han estat resseguint les empremtes del món clàssic, Grècia i Roma, principalment.

És de puntualitat britànica. Tothom sap quan entra, quan surt i on és en cada moment. Du una

vida pública. Viu en un aparador on es mostra als seus alumnes que, per contra, s'amaguen d'ell. Què feien aquell parell de noies de les que amb prou feines en recorda el cognom?. No té dret a saber-ho, ell, que mostra tot el que és?

S'aixeca d'una revolada, obre l'arxivador i busca frenèticament les fitxes de les dues noies. Marta Vilar i Catalina Marseny. N'observa les fotos. Les dues són prou maques, en especial Catalina, a la que creu trobar una semblança a alguna divinitat antiga. Malgrat tot, no en té una idea precisa d'elles, les fitxes no l'ajuden massa a recordar. Han de ser alumnes d'aquelles que passen desapercebudes, com la gran majoria. No destaquen ni per bé ni per mal. No excel·leixen en coneixements ni es queden endarrere. No en sap res d'elles. Però, elles, segur, ho saben tot d'ell. Aquesta és l'enorme injustícia que tan mal li fa. Com pot ser que li hagi costat tan descobrir-ho? No és evident? Només li cal saber, recuperar part del coneixement que sobre ell tenen, aprendre una mica de les seves vides.

Per primer cop en la seva dilatada trajectòria de docent, abandona el despatx abans de l'hora. Ha comprovat en el quadre horari que les noies acaben les classes en mitja hora. Té temps més que suficient per amagar-se a prop de la porta del centre per guaitar-les quan surtin. L'aire és càlid, la primavera s'ha avançat lleugerament. Tanmateix

sent un calfred que li recorre l'espinada com una serp que s'hi passegés. Les veu sortir, enmig d'un petit grup d'altres noies. Sembla que comenten coses sobre el paper que han estat mirant a classe i que ha sigut l'origen de tot. Sent un impuls que l'empeny a anar corrents on són les noies, arrancar el paper de les seves mans i preguntar, "Què és?", "De què rieu?". "Per què l'heu tret enmig d'un exercici?", "On aneu?", "De què parleu?", "Què penseu?", "Què sentiu?". Finalment, el poc seny que sembla conservar en aquest dia d'avui, el frena.

Segueix allà uns minuts, fins que el grup es desfà. Cada una sembla anar pel seu cantó. Unes entren al bar que hi ha a la mateixa cantonada. Dues van a la parada de l'autobús i la Marta i la Catalina agafen cada una un ciclomotor, a quin d'ells més atrotinat i ple de bonys. Ell, emparat en l'anonimat de la seva antiga moto de l'època dels centurions i amb el casc que l'oculta perfectament, les comença a seguir. Sap que difícilment el reconeixeran, segurament ni s'adonaran que algú les està seguint.

En arribar a la Carretera ambdues s'acomiaden amb la mà i cada una pren una direcció diferent. En Miquel, que va uns metres darrera, gira, com guiat pel destí, cap a l'esquerra, direcció a les afores de la ciutat. Ara, no sap ben bé per què, només segueix a la Catalina. Aviat abandonen la carretera, enfilen muntanya amunt cap a la urbanització de Ses

Pomeres. Una zona de “pijos” pensa ell automàticament.

Conforme s’endinsen en aquella urbanització, el professor es sorprèn del luxe i grandària d’aquelles cases. Des del carrer amb prou feines s’endevinen les parts altes dels edificis. De tant en quant, a través d’algun portal que està obert, entreveu frondosos jardins, piscines de pel·lícula, terrasses on poder parar el sol i cotxes de luxe. Quasi perd la pista de la seva perseguida de tant com l’està distraient aquella contemplació de luxe desmesurat. Pensa que la Catalina no té pas pinta de pertànyer a cap d’aquelles famílies acabalades que regeixen els destins econòmics de la ciutat.

La estudiant frena, just davant d’un portal del servei en una de les cases més grans i luxoses. Veu com deixa el ciclomotor en un garatge i es dirigeix cap una caseta situada dins el jardí. Ell, en cap moment pensa que el poden enxampar. El primer que té al cap és saber més de la vida de la noia. Ella entra a la caseta, on amb grans lletres indica, eufemísticament, “Consergeria”. Així, dedueix, en Miquel que ella és la filla dels porters-vigilants de la finca.

Catalina, un cop dins, obre les finestres i posa música a tot drap. Ell no reconeix cap de les cançons. Musicalment va quedar atrapat en les melodies de fa trenta o quaranta anys. Les cançons es van succeint, amb un martelleig que creu

torturador. Comença a plantejar-se si no està fent una rucada, allà, amagat entre els matolls. No podria donar cap explicació en cas que l'enxampessin. Semblaria un vulgar lladre o un voyeur, tot i que això darrer s'assemblaria més a la realitat.

La noia, en un moment donat, baixa el volum de la música, ell ho agraeix. La Catalina agafa el telèfon i demana per un tal Pol. Riu. Tan aviat parla en una remor, a poc a poc, de manera que quasi no l'entén, com fa un crit com de boja. En Miquel interpreta aquella conversació extensa, desordenada i, sovint poc intel·ligible. Quan pengen en dedueix uns pocs conceptes: al tal Pol, se l'estima més que a res del món i mai no ha existit sentiment més gran en tot l'univers que aquell amor tant intens; per tal que el Pol, pugui gaudir d'aquell amor extremadament immens, i aprofitant que ni els senyors porters-vigilants, ni els amos no hi seran fins l'hora de sopar, el convida a apropar-se on viu en un termini de temps tan breu com sigui possible.

En Miquel està convençut que ara és el moment de fugir d'allà. La cosa ha anat massa lluny. Quan s'aixeca per marxar, sent un motor d'automòbil que s'apropa, veu un taxi que s'atura. Es torna a amagar. Del taxi en baixa un home, d'uns trenta anys, que s'apropa a la porta per on ell ha entrat seguint a la Catalina. Sap que és en Pol. Es queda allà, glaçat, no sap què fer, i en cas que ho sabés,

segurament no tindria les forces necessàries ni tant sols per anar a buscar la moto.

Abans que en Pol truqui a la porta, aquesta s'obre i la noia se li llença als braços, el besa apassionadament. Ell se'n desfà com pot i li diu, quasi cridant, amb un tarannà prepotent. "Estàs sonada o què?. T'has deixat el portal del carrer oberta, qualsevol dia t'entrarà algú i ja veuràs com riurem". Al professor se li atura el cor de pànic en sentir allò. Ella li diu al jove que no sigui ruc, que l'ha deixat així esperant que ell vingués d'un moment a l'altre, estant com està a uns pocs minuts d'allà. Es tornen a besar apassionadament. Ella el va empenyent cap al llit i es comencen a despullar. En Miquel sent una erecció com feia molt de temps que no sentia. No els pot veure, però en sent els sospirs. Dedueix que estan començant a copular. Ho fan de manera salvatge, compulsiva, com acomplint una necessitat llargament esperada. Sent cops. Pol sembla que colpeja a la noia. Ella es queixa, diu que no li agrada la violència. L'home insisteix, sembla que gaudeix agredint-la sense aturar-se un moment, barrejant l'acte sexual amb la violència. Sembla que ell li tapa la boca. El docent resta allà amb el cap més espès que mai. Per un moment es veu a si mateix allà, amagat en el jardí d'uns milionaris, escoltant com una adolescent, filla dels "conserges" fornica vigorosa i salvatgement. Na té clar si dominada pel cel o per la violència del seu amant. No s'ho creu, però reflexiona un instant, sobre la

paraula fornicar, és de bon tros la més adequada per definir aquell acte que sembla, pels crits d'ambdós, tot just acabar-se.

Escolta com recuperen la respiració. La primera en obrir la boca és ella, la estudiant, que li diu al seu amant: "Ets un bèstia, un animal. Saps que jo el que vull és follar, no que em maltractis?. No vull dolor, no m'agrada gens quan et poses així. No vull la teva sàdica dominació, ho entens, malparit?".

Passen uns segons, tensos. Ella hi torna, sembla que més calmada: "Saps que avui, a classe, li he ensenyat la teva foto a la Marta?. Sí, la que vaig imprimir l'altre dia. Vull que ella et conegui, que sàpiga qui ets. A vegades em fas molta por". Se sent un cop. La noia plora. Mig somicant, segueix: "Llavors, el professor, en Miquel, quasi ens enxampa, quina vergonya." Ell li respon, irat: "Collons, sempre estàs parlant d'aquest coi de professor teu, què et deu donar? Ja n'estic fins al cap de munt". Catalina, se'l mira, l'aparta amb menyspreu d'ella i li etziba: "Mira, si no fossis tan ignorant, sabries que el meu professor és qui m'impulsa a seguir estudiant, qui ha obert la meva ment al coneixement de les coses clàssiques, i per que ho sàpigues, n'estic molt d'ell. Si el coneguessis, sabries infinitat de coses curioses, com, per exemple, que del que acabem de fer se'n diu fornicar, que ve del llatí fornicare, per que les putes, solien fer-ho amb els seus clients sota les voltes dels ponts, els

arcs, etc. Que en llatí s'anomenen fornix. I, saps què? Posada a explicar coses, també et diré que molts cops crec, que per tu sóc això, una puta. Que em tens sempre a la teva disposició. Que em menysprees per ser molt més jove que tu. N'estic farta, saps?". Se sent tot un rebombori i de cop, ella, crida ben fort: "Fot al camp d'aquí. Estic farta dels teus cops. I mentre marxes, ves pensant, pel camí, que quan ho faig amb tu, no és per que t'estimo, i una merda, és per necessitat i que sempre, fixa't bé, sempre, sempre, penso en el meu professor i que el amor que et dic tenir, en realitat, el sento per ell".

Dos mesos més tard, professor i alumna, fugiran junts a una illa grega, a una caseta, és clar, vora el Mare Nostrum, junt a les ruïnes d'aquell món antic. Ara, el docent se sent infinitament recompensat.

Albert Rigola Díaz

El desencís de la Blava, en Fred i el senyor Precís

Una tarda d'estiu ben corrent corria pel parc un petit corrent rondinaire. Al seu esguard, la Blava anava darrera d'un ocell cantaire, enterbolida en el seu pensament per la sensació que res no podia sortir malament, que tot era perfecte, que el moment, més que perfecte, era absolut. De sobte va topar amb en Fred, al temps que queia a terra en l'esforç definitiu i probablement exitós, d'enxampar l'animaló. Tot d'una, per sobre del seu cap, la Blava va advertir l'esquinçada d'un raig de sol, que s'escolava entre els cabells tremolosos de la riallada d'un noi que, a més de ser-ho, és deia Fred. El corpulent sac d'astúcia, tot aprofitant el neguit de la criatura voladora, la va enxampar i, sense negociar paraula ni miraments, va fer mitja volta i va marxar sense dir ni tan sols adéu, amb el premi aconseguit de l'esforç aliè.

Ai, pobre Blava! Ella i el seu idealisme, que només volien acaronar l'ocellet i ensenyar-lo a sentir la escalfor humana per un sol segon, un segon de res! Mentre el perseguia, el seu somriure anunciava alegrement que un cop agafés la pressa se'n atiparia fins a l'infinit de veure-la marxar volant, amb l'esperança que tornés o, si més no, que en endavant tindria una nova amistat amb qui compartir les mores que, com la rosa, són l'ofrena miraculosa d'un matoll a primera vista ofensiu.

Quina traïdoria la del bon observador! I és que, en bona coincidència d'intencions respecte de l'acció d'en Fred, a la vora de l'indret on s'havia precipitat la Blava, hi havia el senyor Precís. Amb la perfecció d'un erudit va dirigir-se a ella i li va parlar dels fets. Un per un, va disseccionar la seqüència, posant l'accent i l'èmfasi en els errors de la Blava i els encerts d'en Fred. Escrupolós i ben encertat, va analitzar el fet i, sense demanar el vist-i-plau a ningú, es va erigir en l'autoritat denunciant i arquitecte de la resposta.

És clar, la Blava era víctima de la ràbia i es consumia en desitjos de venjança. Tant era si l'ocell volia ser lliure, si el pla del senyor Precís estava ben adreçat a l'objectiu que havien acordat sense tractes de paraula o, en qualsevol cas, si aquella era una guerra que calia encetar i guanyar. Conquerir! Llibertat! Pau! Victòria! Tot! Tot! Tot!

Semblava prou clar que els fets que esdevindrien a continuació serien els següents: 1) el senyor Precís alliçonaria la Blava a fi i efecte de traçar l'estratègia necessària per recuperar l'ocell, 2) La Blava, amb l'ajuda del senyor Precís aconseguiria fer-se amb l'ocell i, 3) amb una demostració de força davant d'en Fred, aconseguirien el domini absolut i indiscutible del parc.

“Perfecte, perfecte!!! Això no pot sortir malament”. Estranyada per l'orgull que li pujava de les mans al cap, la Blava començava a neguitejar. Després de la

fase de convenciment arribaren els dubtes. Tanmateix, es negava un i altre cop: “No, res no pot sortir malament”. “Una cruïlla letal per les meves esperances de recobrar l'ocell... bé, recobrar... de fet no l'he tingut mai. I per què el vull jo aquest ocell? Estic segur que vol venir amb mi”. La balança havia de caure en funció de la gravetat que dictaria la pròpia autoestima. I la Blava s'estimava tant a si mateixa que ja no ho va dubtar més: “sí, amb mi és com millor pot estar perquè, de fet, jo el deixaré volar tant com vulgui, li donaré aliments i escalfor, si és que així ho vol; no l'obligaré a estar amb mi, tot i que n'estic convençuda que voldrà venir al meu costat cada dia de la seva vida”. En realitat la Blava no sobredimensionava el seu valor; era una nena ben responsable i intel·ligent, afectuosa i sempre tenia bones paraules pels demés sense caure en la feblesa, tothom se l'estimava molt, raó de més per pressuposar que l'ocell voldria quedar-s'hi.

Ves per on, que en arribar a casa d'en Fred van veure l'ocell lliure volant pel menjador de la casa, ben esvalotat. Sovint, l'ocell s'adreçava a una gàbia nova i llampant, situada al costat de la taula, en un moble ben cofoi, on gaudia de pinso i aigua. Finestres i portes ben tancades, però. Aquesta nova situació de l'ocell va refermar la Blava en les seves sensacions. L'ocell tenia de tot, però no podia marxar quan volgués, tenia prohibit el passeig voluntari i en cap cas no podia jugar amb d'altres ocells. “Com deu estar patint, el pobre animaló”, pensava la Blava.

I sense esperar un dia més, la Blava i el senyor Precís van establir el pla definitiu per capturar l'ocell. En un primer moment, la proposta del senyor Precís era força captivadora, ja que ho farien tot sense causar cap perjudici, sense complexitat però amb riscos per a ells. Tot i així la Blava li va donar un parell de voltes i va concebre una nova idea, més arriscada per a ells i, a canvi, més simple i realitzable. El senyor Precís s'hi va negar en rodó, i es va negar a col·laborar en cap altre pla que no fos el seu. La Blava, lleial a l'empresa comú, va haver d'accedir i es van posar a treballar.

El dia assenyalat havia estat escollit en funció dels horaris i els moviments propis de la casa d'en Fred, i en arribar l'hora prevista, van procedir a l'acció. El cel estava ennuvolat i a mig camí la Blava proposà suspendre'n l'execució. El senyor Precís s'hi va negar, intransigent com s'havia mostrat fins al moment. Un cop a la casa, van esperar el moment oportú i la Blava es va enfilar a l'arbre que la portaria fins al finestró sense tancament de la torreta superior. En aquell moment va començar a ploure i fou aleshores que es va adonar del parany: el risc de l'acció se'l va endur tot ella!

Ara ja no es podia aturar. Va agafar l'ocell, que tremolava desesperat, el va ficar en una caixeta i va tornar a pujar a la torreta. Tot seguit deixaria caure la caixa, lligada amb una corda, fins que el senyor Precís la va recollir. La teulada relliscava com si fos

gel i, no sense esforç i una bona concentració, la Blava tornà a l'arbre i, en un moment, ja era a terra. La satisfacció d'haver acomplert amb el seu propòsit li va farcir tot el cos. “Quina il·lusió, l'ocell ja és nostre!”, va cridar dins seu.

El senyor Precís havia desaparegut amb l'ocell. La ràbia se li escapava en forma de llàgrimes pels ulls i corria cap a terra, barrejant-se amb la pluja.

Tres dies més tard, el senyor Precís actuava com si fos l'amo del parc, i totes les persones li retien homenatge, en honor a la bellesa del cant de l'ocellet que portava lligat a la mà amb una corda. Tot fou veure-ho i la Blava va apretar les dents en senyal de venjança. Va aconseguir unes tisores i va seguir el senyor Precís fins que el va veure prou distret com per tallar la corda i agafar l'ocell. I just en el moment en què tallava la corda i agafava l'ocell va aparèixer en Fred.

Els ulls exaltats del senyor Precís pel robatori que tot seguit va denunciar a gorja oberta, es van obrir encara més quan la Blava va deixar anar l'ocell, després de fer-li un gran petó. Al seu torn, en Fred també els va acusar de robatori. I enmig del bullici que s'havia aplegat en sentir els crits d'uns i altres la Blava va exclamar: “Ni vostre ni meu, aquest ocell serà de qui vulgui ser!”. En Fred s'hi va llençar a sobre, decidit a ofegar-la amb les seves mans, i el senyor Precís el va intentar aturar. Aleshores l'ocellet, que s'ho mirava tot des de la branca d'un

arbre, va dir la seva deixant anar una bona tòfona d'excrements, que caigueren en el petit espai que tots tres compartien en la seva disputa. Uns i altres, que pretenien decidir com havia de ser la vida de l'ocellet, van rebre una bona lliçó. I així fou com l'ocell, passiu protagonista de l'avarícia de tots tres, va rubricar el desencís de la Blava, en Fred i el senyor Precís.

Nota: quan els humans ens apleguem segons afinitat política i formem grups grans actuem com la Blava, en Fred i el senyor Precís. Podeu jugar a canviar aquests noms per les etiquetes que emprem (anarquistes, comunistes, nacionalistes, socialistes, marxistes, llibertaris, social-demòcrates, liberals, republicans, ...), tan se val quines escolliu, de ben segur que uns i altres adoptem en algun moment les actituds dels personatges d'aquest conte. És en pensar-hi i en rectificar que confluïm en les grans qüestions ètiques que, des de temps llunyans, anem construint i compartim. Salut!

Carles Alonso Espinosa

MIKI

El nen Blau

El nen blau va arribar a l'escola un dia a la tarda, com sortit del no-res.

El mestre ens el va presentar:

- Teniu un nou company; es diu Nen Blau.

- Hola, Nen Blau! – vam dir, tots a una, segons marcava el protocol.

Però, de sota mà, es van disparar tots els rumors, tot i que ningú no va dir res en veu alta:

- Nen Blau? Això no és un nom!

- Sembla un barrufet!

El nen blau no va dir res, només ens va mirar amb por, i es va arraulir al seu seient.

A l'hora del pati, el vam cosir a preguntes, però semblava que no ens entenia pas.

- No parles català?

- No parles castellà?

- Anglès?

- Francès?

El nen feia que no amb el cap i es passava les hores de pati assegut en un racó.

No va ser fins al cap de molts dies, que se'ns va acudir de convidar-lo a jugar.

- Pilota?

El Nen Blau va fer que sí amb el cap, enèrgicament, i va dibuixar un petit somriure.

Va resultar que sabia jugar a futbol, i que fins i tot era un bon porter. A partir d'aquell dia, els equips rivals ens el rifàvem.

Va aprendre català de pressa, sobretot al pati. A la classe, semblava que no hi fos.

El mestre aprofitava les estones en què nosaltres treballàvem sols per ensenyar-li el més important. Coses tan fàcils com: “Un, dos, tres, quatre, cinc...”

- Que fàcil! No hi ha dret! –se'm va escapar.

El mestre no va dir res. El dia de tutoria, però, ens va sorprendre a tots: va dir que el Nen Blau ens ensenyaria una cosa: comptaríem fins a deu en el seu idioma:

- Uaji, iznen, teleta, arbaa...

- Que difícil! –se'm va escapar.

A casa, quan vaig explicar que teníem un nen blau a la classe, no ho entenien gaire.

- Un nen blau? I com es diu?

- Nen Blau.

- Això no és un nom! Per si de cas, no juguis amb ell, et podria encomanar alguna cosa...

No vaig gosar explicar-los que ja feia temps que jugàvem amb ell a futbol i que, fins i tot, a la classe ara sèiem plegats i l'ajudava una mica. Ara el nen blau somreia més sovint. I érem amics.

Per celebrar que s'acabava el curs vam anar al Planetari de Barcelona. Ens va agradar molt. Mig estirats a les cadires, vam veure la dansa de les

estrelles i els planetes, increïble. La Terra, petita, era només un planeta blau.

- Resulta que, vistos de lluny, tots som blaus! –vaig xiuxiuejar al meu amic.

El nen blau va riure una mica, i em va estrènyer la mà.

Roser Iborra Plans

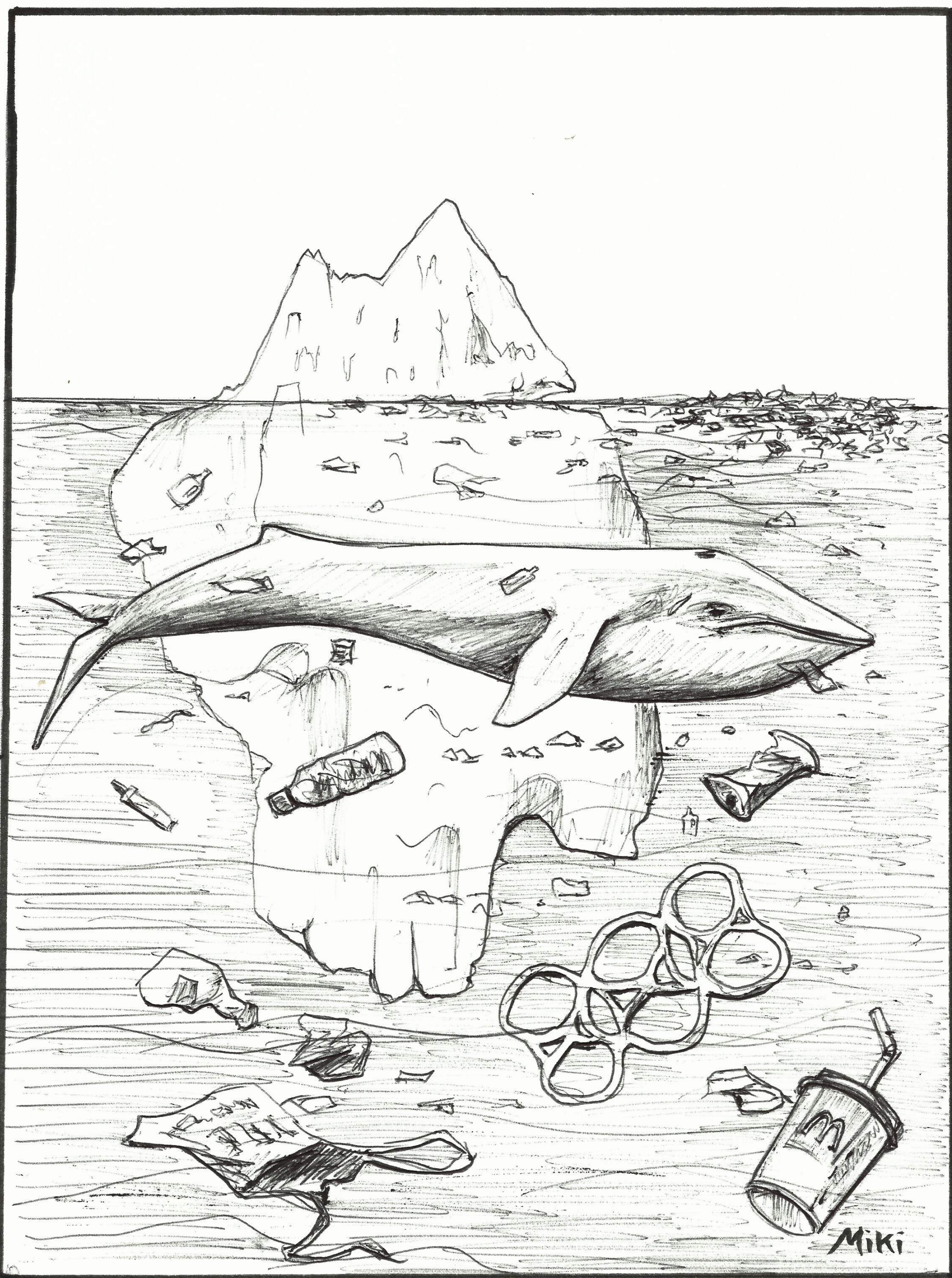
El viatge d'una gota

La petita gota, notava com es separava de les seves companyes. La temperatura havia augmentat i el gel s'anava desfent convertint-se en aigua. Algunes s'abandonaren a la mar, d'altres tossudes, s'aferraven les unes a les altres, convertides en iceberg navegaven a la deriva allunyant-se del Cercle Polar. La descongelació era inevitable, els humans havien escalfat massa el planeta.

Incapaces de poder fer res es deixaren endur per les corrents de l'oceà. S'espantaren en veure que els peixos cada cop eren menys i amb pitjor aspecte, no trigarien en saber-ne el per què d'aquest estat. S'apropaven al pitjor malson del mar: plàstics, olis, trossos de xarxa i brutícies vàries esdevenien un infern per a l'oceà. Milions de tones de plàstics en una extensió d'un milió quatre-cents mil kilòmetres quadrats formaven un continent gegantí compactat per les corrents marines. L'iceberg i la nostra gota intentaven no desfer-se mentre vorejaven aquest dantesc paisatge. Una balena atrevida s'apropà a l'iceberg per refrescar-se, havia viatjat per tots els oceans i sabia que aquella no era la única illa gegantina formada per restes del que els humans havien fabricat. Allà on les corrents marines s'aplegaven, allà hi havia una altra illa plàstica, asfixiant, demolidora per la mar.

L'iceberg sols era una bola de gel que mica en mica s'unia a l'aigua del mar. La nostra gota ja desfeta, començà a volar convertida en núvol a mercè de l'aire. S'apropà a la ciutat, veié com els humans obtenien productes plastificats que desembolicaven constantment llançant l'embolcall on pitjor convenia: del terra a la claveguera, de la claveguera al riu, del riu a la mar i amb les corrents a conformar illes mortuòries de plàstics navegants. La gota caigué convertida en pluja, el plàstic no canviaria mai, però com la gota acabaria al mar engrossint les illes de plàstics.

Montse Puig Garrido

MiKi

Foc Brut

JOAN

Amb la mà esquerra em col·loque la mascara i dirigisc el soldador cap al punt d'unió, on ràpidament comença a aparèixer el cordó metàl·lic. Fa cinc minuts, Nevena, ha aconseguit traure'm de les caselles; sempre igual. Búlgares o romaneses, per a mi no hi ha diferència, només volen esprémer-te fins a l'última gota. I els homes igual o pitjor. Merda! S'ha foradat la soldadura. De totes maneres ni tan sols se per a què estic fent-la, bé sí, per a relaxar-me. Necessite estar tranquil per pensar com em desfaig de la plataforma del tràiler, que ja fa dos mesos que està aturada a la porta i sense matricular.

L'altre dia Edgar em va cridar l'atenció però ara, allà dalt, les coses estan fotudes i val més aguantar. Amb el camió buit i sense els papers en regla, no em puc arriscar a enviar a Vic a creuar mitja Europa per a què, després, torne al seu país en les mateixes condicions i sense la venda tancada. I això sense comptar que eixos estan com una regadora i són capaços de vindre ací, pegar-me amb una barra de ferro al cap i reballar-me al riu. He de donar-li llargues com siga, però d'ençà que estan fent els concerts ahí al costat tinc visita dia sí, dia també. Ja sabia jo que anaven a donar problemes. Almenys pressionant-los se'ls pot manejar; han posat la porta i m'han donat tres-cents euros per a reparar la plataforma, que a

l'última festa es veu que algú es va entretenir trencant els llums de darrere. Ja podrien haver-se buscat un altre lloc!

EDGAR

La cosa està anant millor inclús del que pensàvem. Sembla que tota la pressió que els hem estat clavant ha funcionat, perquè els últims mesos a males penes s'han acostat per la nau. Dani i companyia han fet un forat per a entrar i els han trencat el que tenien per allí, però la veritat és que no es deixen molta cosa. El cap de setmana que ve estan anunciant l'aniversari de l'Arrel Rebel, així que ha de ser ara o mai. Parlaré amb Joan per a deixar-ho tot tancat per a aquesta nit i quan passe tot açò, ja arreglarem el tema tràiler i allò de les búlgares, que el tio es pensa que pot fer el que li dóna la gana.

El cabró ho té ben muntat però si vol el meu silenci, el tracte ha de canviar, ja li ho he deixat caure; ara que estic baixant més per ací i he vist tot el percal haurà de soltar la mosca. I ale, ja estem! Li tinc dit a eixe idiota que deixe el cadenat passat però sense tancar, que si no, no puc entrar. A vegades pense que prefereix tindre ací als okupes que a mi, amb tota la cobertura que li estic donant! De hui no passa que m'emporte una còpia de la clau; la meua li la vaig donar a Dani i l'altre dia ja vaig haver de botar com si estiguera entrant a furtar.

SARA

Estic fins a la figa ja de tot el paripé aquest. Primer agafen la matrícula del cotxe de mon pare i criden a declarar al meu germà, que ja veus tu que tindrà ell a veure. Després la moguda de la casa: de tota la gent que van identificar només ens imputen a Xavi «el Negre» i a mi i damunt, com a «desnonament per precari», que no hi ha per on agafar-ho, però l'advocada ja m'ha dit que si es complica i tinc coses al meu nom, que tiraran d'ahí. I per a acabar-ho de rematar em citen a declarar a comissaria. He estat fent-me la longuis durant mesos perquè ni tan sols estava obligada, però també em va dir l'advocada que podien estar insistint-me indefinidament. Total, que han obert una investigació i va i em toca la jutgessa aquesta que és més xunga que l'hòstia. Diré que no a tot i a fer la mà però quina mandra em fa tot plegat. I dóna gràcies que mon pare està treballant fora, que si no, és capaç de vindre i no deixar-me ni declarar, quin home! I jo que em pose tan incòmoda de què em veja així.

Al final, tot el rollo de les identificacions, crec que no ha fet més que empentar les coses cap al seu curs natural: l'any passat ja només féiem un concert al mes com a molt, que comparat amb el principi que era cada setmana, flipa! El que em preocupa són els nazis que van a jugar al paintball; no m'estranyaria que aquesta setmana encara la tinguem. I el cabró de Joan que va sempre fent-se el tonto, segur que els ha donat còpia de la clau: mai no saps quina baralla juga!

DANI

Em pareix a mi que la partida de paintball de la setmana passada sí que va ser l'última: m'ha tocat Edgar per a dir-me que està tot preparat. Al final hem estat tants mesos allí que ens hem deixat la nau ben guapa per a les missions, millor de la que teníem abans, i ara em toca els collons haver de perdre-ho tot, quan aquesta gentola ja ni s'acosten per allí. Escòria. M'estranya que no hàgem arribat a coincidir perquè igual s'haguera liat, però són uns merdes i no s'atreveixen a posar un peu allí. Des que vam fer el forat i els vam trencar la barra no pareix que s'hagen arrimat. Jo ho haguera rebentat tot però no se perquè Edgar ens va fer parar. Ha de ser fotut ser poli en una situació com eixa, igual que el permet portar les coses més lluny de l'habitual, en els moments de pujada, el traça els teus propis límits. Estic segur que estava desitjant fer un destroy en tota regla, igual que jo, com en els vells temps.

Mentre el matí avança, Edgar i Dani es preparen per a anar a dinar a la nau de Joan i ultimar la jugada. No molt lluny d'allí, la jutgessa fa passar a Sara al seu despatx. Després de l'avorrit protocol comencen les primeres preguntes i de moment, mostrant-se més seriosa i dirigint-li una mirada ferma, la magistrada li amolla -entropessant amb cada síl·laba al final de la frase:

- «És usted integrante del grupo la A-rrel-Bor da»?

A Sara se li escapa una rialla que acaba per contagiar fugaçment a la lletrada:

- «Disculpe pero no estamos acostumbrados a este tipo de cosas».

- No, si jo tampoc.

- «Sabemos que venden cedés y que están en la Sierra de Mariola. -Fa una pausa- Conoce usted a Xavi de la A-rrel- Bor-da»?

- No.

- «Mire, sabemos que usted no es la responsable pero tenemos una declaración en la que aparece su nombre. También sabemos que usted conoce a Xavi, el encargado, así que si no colabora con nosotros indicando algún dato que nos facilite su identificación, nos veremos obligados a llevarla a juicio y cargarle toda la responsabilidad».

La llei sempre jugant amb la por i magnificant la seua capacitat de control. Però Sara ja es coneixia el joc, feia mesos que rebia l'assetjament de la secreta, la típica parella amb el poli dolent: «Sabemos quien eres», «te hemos visto aquí o allá», i el poli bó: «sois la voz de la consciencia», «estamos con vosotros pero es por vuestra seguridad».

Ja a casa, la veritat que la declaració tampoc s'havia donat tan malament i ara tocava dinar, relaxar-se una

mica i anar a la nau a comprovar que tot estiguera en regla per a la setmana vinent. Ja els havia dit un col·lega que la porta estava oberta i no sabien si l'haurien rebentat. Com que vivien junts, Sara, Xavi «el Negre» i Xavi «Canyeta», van baixar ben prompte passejant, sota l'escalfor del sol primaveral. La porta que donava accés al pont i que ells mateixos havien hagut d'instal·lar per poder estar a bones amb Joan, tenia el cadenat passat, però la de pas a la nau es veia oberta. En teoria només tenien clau ells i Joan, ja que era un terreny privat, però les matemàtiques no sempre quadraven allà baix, a la vora del riu.

En acostar-se, van veure que la porta no estava forçada, que estrany! Però una vegada dins quedava clar que algú havia entrat: hi havia una gran rebolica i la barra estava pràcticament destrossada. Al final del local van veure un forat que comunicava amb la nau del costat. En passar van descobrir tot un circuit de paintball ben currat, quasi semblava professional! Ja ho sabien des de feia mesos, ho van veure l'última vegada que van estar, abans de l'hivern, però llavors només hi havia una nau abandonada, plena de borra, pols i quatre taques de pintura a les parets. Ara era un circuit en tota regla!

Però en fi, el balanç no era del tot dolent: la barra es podia reparar fàcilment, al cap i a la fi, no eren més que quatre ferros i un panell; i pel que fa a la porta, estava clar que havien entrat per la nau del costat i havien obert des de dins. Era qüestió de tornar a

emparedar i tancar en clau, almenys una setmaneta havia d'aguantar per a poder celebrar l'aniversari de l'Arrel. Un altre cantar era si es veurien amb forces per a seguir endavant més enllà del dissabte: la idea de fer tres o quatre actes a l'any no estava tan malament però si cada vegada s'anaven a trobar una destrossa, igual no compensava. Però això ja es veuria.

Edgar i Dani es van alçar de la cadira, després d'una llarga sobretaula i, en fer una ullada, van veure algú eixint de la nau. Ràpidament s'amagaren i enviaren a Joan a veure què passava.

- Ei, hola, que esteu preparant alguna cosa?

- No, hem baixat perquè ens havien dit que la porta estava oberta. Ens han entrat, han fet un forat a la paret i han trencat la barra i un muntó de coses. No havies vist que estava oberta?

- No. Eh, açò... com ara baixen eixos a disparar-se, pensava que vosaltres ja no veníeu.

- No, però està clar que han sigut ells.

- Fa molt temps que no venen per ací, hauran sigut els gitanos que busquen coure.

- Bé, nosaltres ens n'anem, aquesta setmana vindrem a arreglar-ho.

- Què esteu preparant alguna festa?

- Pot ser la setmana que ve fem alguna cosa, però xicoteta, encara no està clar.

- Si ho tireu avant aviseu-me per telèfon, per no deixar-me el cotxe fora.

- Però si ja fa mil que posem les tanques!

- És de veres, però és igual, vosaltres aviseu-me per si hi ha qualsevol cosa.

- Segurament no farem res, adéu.

- Adéu.

Les relacions s'havien gelat molt des d'aquell estiu que es van veure per primera vegada, Joan es va presentar en meitat d'un concert, a les dues de la matinada. Anava amb xancles, bermudes i un somriure d'orella a orella. Tal com es va acostar a la barra i va dir que era el veí d'enfront, el van convidar a una birra. Se la va beure en 5 minuts, mirant al personal entusiasmat i sense deixar de repetir: «açò està molt bé, açò està molt bé». Aquell dia es van caure bé.

Una vegada se n'havien anat, Joan els va posar al corrent. Havia de ser aquella mateixa matinada tal com havien quedat, però el fet que ara hagueren tancat la porta amb clau, canviava una mica l'assumpte. De totes maneres, seguia estant el forat a la paret, així que podien fer com l'altra vegada: alçar la

porta de la nau contigua, entrar pel forat i actuar. L'entrada principal era més còmoda per a passar les fustes, com havien planejat, però com dins estaven totes les teles i els palets de l'antic escenari -abans que el feren d'obra-, s'arreglarien amb això.

Tot i que pel riu baixava poca aigua, entre el silenci de la nit es podia escoltar clarament el seu pausat regall cap al mediterrani. Edgar havia baixat amb el cotxe oficial, ja que donaria l'avís als bombers com a «patrulla rutinària». La seua companya de torn ja n'estava al corrent, i tot i que no anava a entrar a la nau, tampoc s'hi oposava. Dani i els seus -el «Xufles» i el «Fontcalent»-, acompanyaven a Edgar per la nau adjacent a tota velocitat. No hi havia pressa, però estar a les sis de la matinada amb tres marraixes de gasolina i a punt de provocar un incendi els havia pujat l'adrenalina.

Amb dificultat, cossos i marraixes traspassaven l'estret forat a la paret. Ara s'adonaven que amuntonar tots els palés, les teles i el que hi havia a la barra, no anava a resultar tan fàcil. El pla inicial era aparcar el furgó de Dani a la porta, descarregar la fusta amuntonada, botar-li foc i eixir pitant d'allà. Però sense l'accés a peu per la porta era impossible i forçar-la, senzillament impensable, doncs l'anterior ja l'havien rebentat feia anys i aquesta era a prova de bombes. Van començar a arrancar els palés però estaven enganxats uns amb altres i van decidir fer dos focs: un a l'escenari i altre a la barra. Realment tenien

gasolina suficient i si aconseguien prendre les teles del sostre, allò seria com un reguer de pólvora.

Van quedar uns segons contemplant el foc devastador, que amb rapidesa anava engolint-se la coberta i vomitant un fum insuportable, pel que es van dirigir corrent a la porta -que tenien ben a prop-, per escapar. La sorpresa va ser que feia unes hores, abans d'anar-se'n, els altres havien trencat la palanca que permetia despassar el pastell des de dins: «si tornen a entrar almenys que no puguen eixir per la porta», van pensar. Plens de ràbia van començar a donar cops de peu a la porta, Edgar es va tirar ell mateix contra ella per tractar d'obrir-la, però en veure que no cedia ni un mil·límetre, van començar a córrer cap al final de la llarga nau, on estava el forat. Tapant-se la boca i tossint a punt de traure la bilis, van accedir a la nau contigua per acabar sortint fora.

Dani i els seus van córrer bancals amunt, ja que vivien a la zona alta -i com que no podien entrar la fusta per la porta, havien pensat que millor acudir a peu i que ningú veguera el furgó pel camí-, amb la roba, la cara i el monyo, coberts de cendra negra. El dia ja despuntava i Edgar va cridar als bombers per donar l'avís, fent incís en què estava de patrulla. En penjar el telèfon, va anar corrent enfront de la nau i ple d'ira, va llençar diverses pedres contra els vidres de les finestres. El fum l'hi havia regalat moments d'una asfixia anguniosa i es sentia rabiós i desesperat. Va cridar fort.

Joan es va arrimar a ell per tranquil·litzar-lo:

- Entra i rentat abans que vinguen els bombers. Tens fins i tot les parpelles completament negres, serà millor que no et vegen així.

Cap a les 10 del matí, Joan va tocar als okupes i els va donar la notícia. Quan van arribar, el foc estava extingit i els bombers ja havien marxat. Joan els va assegurar que havia estat al seu taller i no s'havia adonat fins que els havia trucat, mitja hora abans, ell, que sempre s'assabentava de tot abans que ocorregués. L'únic que s'havia salvat eren les cadires plegables de fusta -cap a mig centenar d'elles-, que solien deixar prop de la porta. Les van carregar totes al furgó pensant que amb aigua a pressió podrien tornar a ser útils. Amb les mans negres i aquella olor de cendra incrustada als pèls del nas, només una cosa rondava els caps dels tres amics: perquè no haurien encetat ells mateixos aquell foc?

Ruben el Pinya,
gener de 2017

Comunicat sobre l'incendi publicat per l'assemblea del CSO el Molinar (2014):
http://www.grupotortuga.com/Comunicat-sobre-l-incendi-al-CSO

Qualsevol relació amb la realitat
queda a la lliure interpretació.

ESCRIU AQUÍ LA TEVA REIVINDICACIÓ

Història certa de la venerable adoració a Sant Fukuoka del bon encoixinat:

Segons explica una antiga llegenda, un parell d’aprenents a camperoles honrades, caminaven entre la fosca en una nit sense lluna. Boires obscures com la gola d’un llop, els hi ocultaven el serè sender del decreixement assenyat.

Més, de sobte, un jorn insospitat es feu claror d’albada, i veieren un raig de llum celestial que els indicava el camí, riera de l’Esparra amunt, cap a una petita cova al peu de la muntanya d’Argimon.

Les aprenents a camperoles honestes, deixant guiar els seus passos per la drecera que els indicaven els senyals, ensopegaren al fons de la cova amb un esperit en forma d'avi d'aspecte angelicalment venerable. L’ enlluernant personatge els hi feu entrega d'un manuscrit original de Masanobu Fukuoka, i, O MIRACLE!!!!, descobriren que, per ciència infusa, entenien perfectament l’ idioma japonès.

Però després de llegir-se tot el llibre i d'aplicar-ne les instruccions al peu de la lletra, no obtingueren els resultats esperats. La collita fou paupèrrima i , O DECEPCIÓ!!!!, les ànimes de poca fe, desencisades pel que ara creien un fals profeta, decidiren que calia llençar el llibre al toll.

Fou llavors, en aixecar el llibre pel damunt del cap, (casualment obert per la pàgina 66, en el 6º paràgraf), que bo i llegint perplexes a l'inrevés en el reflex de

l’aigua, es feren desxifrables els següents versos del mestre Martí i Pol:

“Ni llocs ni noms ni espai suficient
per replantar l'arbreda, ni cap riu
que remunti el seu curs i ens alci el cos
per damunt de l'oblit. Tots sabem bé
que no hi ha camp obert per cap retorn
ni solc en mar a l'hora del perill.

Posem senyals de pedra pels camins,
senyals concrets, de fonda plenitud.

Compartirem misteris i desigs
d'arrel molt noble i secreta, en l'espai
de temps que algú permetrà que visquem.
Compartirem projectes i neguits,
plaers i dols amb dignitat extrema,
l'aigua i la set, l'amor i el desamor.

Tot això junt, i més, ha de donar-nos
l'aplom secret, la claredat volguda.

En clau de temps i amb molt de patiment.
Vet ací com podem guanyar el combat
que de fa tant de temps lliurem, intrèpids.
En clau de temps i potser en solitud,
acumulant en cadascú la força
de tots plegats i projectant-la enfora.

Solc rera solc per mar de cada dia,
pas rera pas amb voluntat d'aurora.”

Les fins a les hores aprenents, quedaren esfereïdes, garratibades i esmaperdudes, en comprendre el seu

error: Havien llegit el missatge del llibre a l'inrevés, i resulta que tenia molt més sentit que abans. Descobriren així que la veritable revolució del bri de palla comença donant-li la volta als dogmes de fe. Tots els talibanismes obcecats, per macos que semblin, són sempre cants de sirena que en el pecat hi porten una dura penitència.

Així doncs, tiraren igualment el llibre al toll, per tal de desfer-se, fins i tot, del dogma de no tenir dogmes i començaren a escriure el seu propi llibre. Apresa la lliçó del vell murri, deixaren de ser alumnes per a convertir-se en mestres d'elles mateixes. Ara són empoderades llauradores del seu propi destí, peregrines sense alforges en el catalitzador viatge de l'aprenentatge constant. I vet a qui un gat, vet a qui un gos, aquest conte ja s'ha fos, vet a qui un gos, vet a qui un gat, aquest conte s'ha acabat i la llavor ja l'he sembrat ;-) .

Joan Marca

http://contesdemarca.blogspot.com.es/2016/09/historia-certa-de-la-venerable-adoracio_11.html

Publicita aquí algun mitjà contra-informatiu

La casa rodona

A les Voltes, Orta , Catalunya
Gener de 2018

A mig matí, quan el sol il·lumina de ple el seu pinaret, pare i fill acaben els últims detalls d'una casa ben curiosa. Feta de fang,palla i fusta, tota rodona, s'integra al bosc entre marges de pedra seca i pins centenaris...

– Així papa, abans ningú es podia fer casa seva com hem fet nosaltres?

- Doncs no, fill, fa dos anys per fer-te la casa calien molts diners, mooolts permisos i...si te la deixaven fer ...havies de contractar un paleta per fer-la.

- I és vertitat que no tampoc podien ser rodones ?

- Jejeje, si fill, sembla que hi havia molts arquitectes molt “capquadrats”,je,je,je..però no et pensis , que això només era un dels aspectes que estaven regulats...allarga'm la serra fill..

- Com que abans era obligatori anar a l'escola, no?- Li pregunta mentre li dóna la serra.

- Ai..si..havies d'anar-hi sí o sí, i si no et portava al pediatra em miraven malament, per

no posar-te vacunes era mig criminal....vas posant fang a la paret?

- Si,si.....Quan va canviar això papa? I per què? -El pare entén que no faran gaire feina així que...

- Seu, seu que t'explicaré com va anar tot... *Quan Catalunya va iniciar el procés d'independència es van encomanar a diversos experts que féssin l'esborrany de com seria el nou país, ponències en deien, crec. Així van dissenyar la nova hisenda, l'escola publica, el sistema sanitari, l'organització territorial...etc. Però...*

- Però..?

- Espera't home...

Però uns quants vam creure que organitzar i regular diferent però fer-ho amb el mateix sentit d'autoritat i control no era una gran millora. Calia que fossim persones lliures i independents o de poc serviria un país que ho fos.

- I...Aquest quants...qui éreu?

- La societat civil fill, un grup ben nombrós d'entitats repartides per tot Catalunya que ja feia anys es dedicaven a protegir-ne el territori per una banda i els drets de les persones per una altra...

- I què vareu fer?

- Doncs, el que ja ens havia tocat fer altres cops. Ens vam reunir primer els propers i després

amb els d'altres parts del territori. Vam parlar, debatre, reflexionar, consensuar i al final, d'una manera unitaria vam establir els drets que creiem que havia de tenir tothom i que encara no eren reconeguts enlloc...i ho vam remetre al Govern.

- Com poder fer-se un mateix la casa amb fang i palla i rodona com la nostra?

- Si. I a més...has d'entendre que igual que la casa...per construir una societat lliure es comença pels fonaments.Vols sentir-los tots o ens quedem en casa nostra només?

- No,no,papa....continua sisplau..

- Doncs bé vam pensar amb això; *Que els serveis públics d'educació i sanitat s'han de considerar indispensables per una societat avançada però en cap cas poden ser obligatoris. Els individus i/o comunitats ofertaran la formació que considerin més adequada als seus membres sense excloure l'ús dels serveis públics quan ho creguin oportú.*

El dret a l'habitatge s'amplia , bé, primer és fa real, al dret de fer-se un mateix la casa amb els material,forma i lloc que cregui millor. El paper dels organismes oficials serà únicament d'assessorament en temes de seguretat i per vetllar que la llibertat d'uns no afecti a altri. De la mateixa manera cada poble,ciutat o comunitat triarà el model més adient a les seves necessitats i

no és buscarà en cap cas el model únic de país, com fins ara.

El dret a la vida també dóna o porta lligat el dret a la mort digna. El paper de la societat en aquest cas és vetllar i garantir que quan una persona trii la seva pròpia defunció ho faci sense cap mena de coacció i en plena consciencia.

- Papa....això va per llarg?

- Je,je,je..la veritat és que volíem alliberar-nos de tantes coses..però en fi....si vols, mentre recollim i netegem les eines, et faig un resum en coses concretes de la teva vida, què et sembla?

- Si, millor papa.

- Quan vas tu a l'escola fill?

- Quan expliquen coses que vull saber o m'interessen...

- Molt bé, qui ha fet casa teva?

- Home..tu i jo...els amics i la família..

- Quan paguem de llum?

- Pagar? Si ens la fem nosaltres...només faltaria...!!!

- I...qui mana al poble?

- Qui mana? Qui mana què? No t'entenc papa...

- Vull dir ...qui organitza les coses del poble?

- Ah! doncs, entre tots, és clar. Depèn quina cosa ho fa qui més en sap...

- I fill...quina titulació o quants anys necessites per treballar en algun lloc que t'agradi?

- Titulació? Anys? Quines coses dius papa. No necessito cap titulació, només demostrar que sé fer allò que demanen..i anys...doncs depèn de cadascú no? El temps que hi dediques, la pròpia capacitat...pot variar..

- És clar... però ... qui cobra més...un home o una dona?

- Papa!!! Igual!!! Només faltaria. Però què m'estàs dient? Això no era així fa dos anys?

- Ai fill...no ,no era així..però saps què...ja és així. La teua germana i tu teniu de veritat les mateixes oportunitats...

- Ben fet papa!!! Així si que val la pena viure a Catalunya!!

- Si fill, a Catalunya i a qualsevol lloc on hi hagi autèntica llibertat. Ens han dominat massa temps amb la por. Ens han controlat massa temps dividint-nos a tots i totes. Però compte fill....la llibertat que vosaltres teniu té un preu...costa molt aconseguir-la però es molt fàcil perdre-la!

- Ara em vols fer por tu a mi?

- Je,je,je..tens raó, pensa que vinc d'on vinc, perdona. Ho diré d'una altra manera...Sigueu feliços!!!

- Ah!!!! això val.

- I ara espavilem una mica fill aviam si tan xerrar i no acabarem la casa.

- Val, però pare...

- Què?

- Els fonaments els tenim bé ,no???

- Jejejje, si fill, si.

I així mentre el sol ja lluïa a dalt del cel van continuar treballant amb les mans tot fent els últims retocs a casa seva.

Txus Carbo Izquierdo

Agraïment a en Jordi Lluch per les
correccions i millores del text.

TODA
Rodona
Feta de fang, palla i fusta

Podria descriure qui l'agredit?

En obrir-se la porta massissa de l'entrada, s'albira una figura humana enfosquida pel contrallum de la làmpada exterior. Aquesta, porta un uniforme de color negre amb alguns distintius en algunes parts del tronc, amb una obertura pel davant que permet veure la camisa blava i la corbata també negra que porta sota. Es dirigeix cap a l'escriptori on troba una cadira de rodes en el que s'hi asseu de forma brusca. Comença a regirar la butxaca dreta de l'uniforme tot emetent uns fluixos i incomprensibles sons. Extreu un clauer amb una nombrosa quantitat de claus, el qual s'atansa a prop dels ulls per intentar-ne distingir alguna en concret. En destria una, i la dirigeix a la calaixera de l'escriptori. Prova d'introduir-la en un pany sense aconseguir-ho. Ho prova amb una altra, amb el mateix èxit. De nou una tercera i una quarta. La cinquena entra però no gira. L'uniformat torna a mirar-se de prop el joc de claus i prova una sisena i una setena clau. Sembla que la vuitena és la bona. Obre el pany i, amb aquest, el calaix. Del calaix en treu una tauleta electrònica que deixa sobre la taula de l'escriptori. Tanca el calaix i recull les claus que torna a ficar dins de la butxaca. Amb el rostre suat, després d'intentar eixugar-se amb la màniga, utilitza la mà dreta per intentar eixamplar el nus de la corbata.

- Quina calor! -diu

Torna a ficar la mà a la butxaca i repeteix l'operació per obrir la calaixera, aquest cop només haurà

necessitat quatre intents. N'extreu un petit comandament a distància embolcallat en cinta adhesiva transparent. Tanca de nou el calaix. Apunta el comandament cap a una cantonada de la sala on hi ha un aparell d'aire condicionat i pitja un botó. La resposta de l'aparell és nul·la. L'uniformat enretira la cadira i prova de nou. L'aparell segueix sense donar resposta. L'uniformat pitja de nou el botó amb totes les seves forces, sense obtenir-ne resultat diferent. Es mira de prop el comandament per comprovar que no s'ha equivocat de botó. Una gota de suor li regalima pel front fins a caure-li sobre la mà. Es torna a eixugar amb la màniga. Llença el comandament contra l'escriptori on xoca contra la tauleta i torna a treure el manyoc de claus de la butxaca. Obre el calaix al novè intent. Treu un paquet de piles que estripa amb les dues mans, fent que s'escampin les quatre piles que contenia el paquet per sobre la taula. Les agrupa. Desfà l'embolcall de cinta adhesiva transparent que subjecta la tapa de les piles amb el comandament. Li cau la tapa a l'escriptori i n'extreu les piles, que cauen per terra. Les recull i les llença brutalment a la paperera. S'eixuga de nou la suor amb la màniga. Posa dues de les piles dins el comandament. Posa la tapa i embolcalla de nou el comandament amb la mateixa cinta adhesiva que havia tret abans. Arrossega les piles sobrants fins a la vora de l'escriptori fent-les caure dins del calaix. El tanca, mentre es percep un petit i gairebé imperceptible somriure en el seu rostre. Tanca amb les claus i les deixa de nou a la butxaca.

Prova de nou el comandament...

L'aparell, no respon.

L'uniformat s'aixeca bruscament de la cadira amb el comandament a la mà, mentre pitja amb totes les seves forces i repetidament un botó d'aquest. L'acció de pitjar el botó es repeteix mentre camina cap a l'aparell d'aire condicionat. Sua. L'aparell segueix ignorant l'ordre emesa pel comandament. Quan arriba a prop de l'impertèrrit aparell, llença el comandament contra la paret on es troba l'aparell, caient en rebotar a terra, separant-se el comandament que queda lligat amb la cinta amb la tapa i les dues piles escampades per terra. S'apropa a l'aparell i el colpeja amb un la mà oberta en el seu costat dret. En veure que no respon, repeteix l'operació de manera cada cop més accelerada i violenta. Cau una part del plàstic de l'aparell i això fa aturar l'uniformat. Aquest, mira l'aparell i mira el plàstic caigut. Recull el plàstic caigut i l'intenta posar a lloc. L'encaix del plàstic amb l'aparell sembla impossible. Llença el plàstic brutalment de nou a terra. S'eixuga de nou la suor del front. I mira en direcció a l'escriptori.

Mira a la persona que està asseguda a l'altre costat de l'escriptori que se'l mira sorprès. L'uniformat es dirigeix cap a l'escriptori i s'asseu. Agafa la tauleta electrònica, busca un botó pels laterals d'aquesta i clica en trobar-lo. Es mira a la persona que es troba asseguda a l'altre costat de l'escriptori:

- Podria descriure qui l’ha agredit?

- Doncs... Persones riques, amb moltes propietats, diners i poder.

- Tot i que això em redueix força el nombre de sospitosos, no em serveix de massa... Alguna característica física?

- Cap en concret.

L'uniformat es recol·loca en el seient.

- Cap en concret? Eren blancs, negres, xinos...?

- Com diu?

- Ja m'entén... D'origen asiàtic, europeu, africà...?

- No ho sabria dir...

- Els havia vist ja alguna altra vegada?

- Des de petit.

- Des de petit? - L'uniformat fa cara d'estranyesa.

- Sí.

- I l'han agredit altres vegades?

- Sí, moltes.

L'uniformat s'eixuga de nou la suor mentre amb nerviosisme segueix apuntant coses a la tauleta.

- I li han pres alguna cosa?

- Tot, casa, vida, amics, innocència ...

- Sap on trobar-los?

- No, s'acostumen a amagar molt bé.

- Però... Com es diuen? - Pregunta l'uniformat amb un to histèric

- Tenen molts noms

- Bé, el d'algú d'ells?

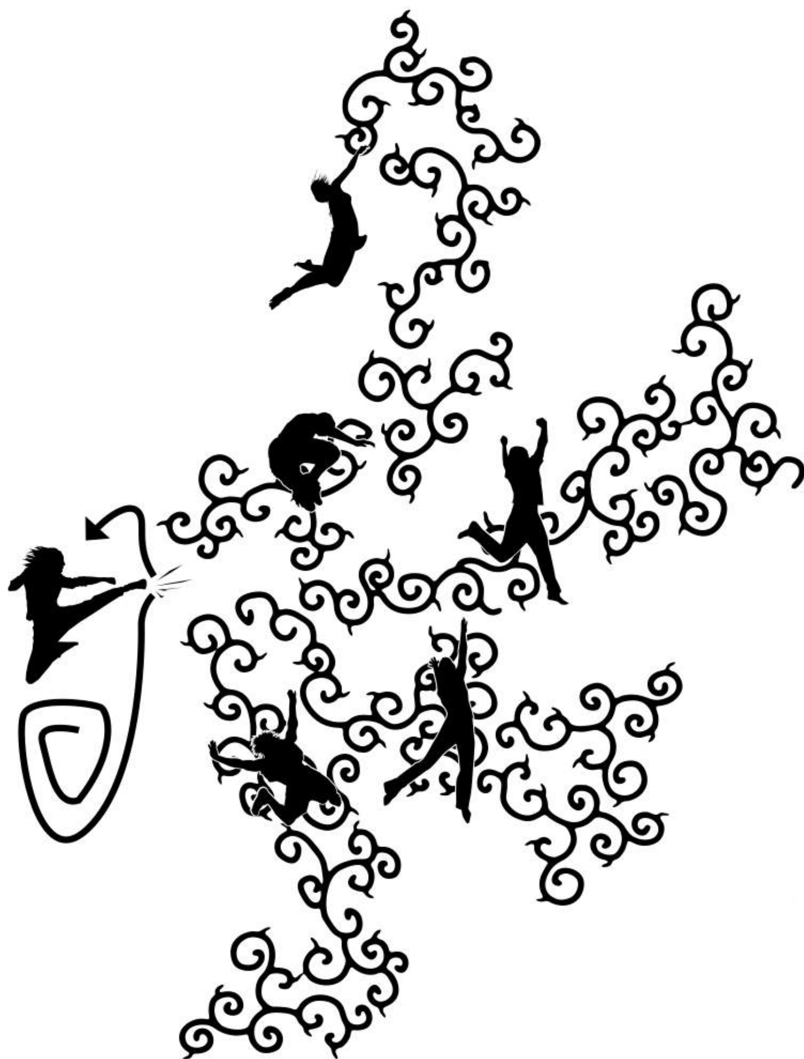
- No sabria per on començar

- El seu nom real?

- Capitalisme, feixisme, opressió, patriarcat...

Sona una alarma que impedeix sentir les paraules posteriors. L'uniformat surt corrents de la sala. Els fets immediatament posteriors els desconeixem. Només sabem que aquests fets són dels pocs dels què tenim un registre testimonial. El que li va passar a l'uniformat, també es desconeix. Tot i això, és d'imaginar que com tants altres, va rendir-se davant l'evidència i abandonà la feina, per això avui ja no hi ha uniformats. I és que tampoc hi ha cap persona que ostenti el poder ni que necessiti uniformats per persistir-hi. Sabem, però, que fets com aquest se'n produïren molts arreu i que se succeïren just abans del Canvi.

Oriol Rigola Díaz

La dona que es queixava del silenci

Res, ni un soroll al carrer. Les passes endreçades circulen sobre l'asfalt, com si fossin els peus d'algun messies creuant el mar, mentre les mirades es perden a les pantalles, seguint converses sense veus. Ningú als balcons, cap melodia taral·lejada.

Però de sobte s'escolta el cruixit d'unes baldes i el soroll eixordador d'uns porticons de fusta i al vell balcó, el de les plantes, el de la malla verda per evitar els despreniments, surt ella. La dona, sempre ella, amb la seva presència gens subtil, tensant les mirades perdudes del carrer. Uns ulls que per un instant intenten capbussar-se dins les pantalles i que si poguessin s'emportarien els caps amb ells per enfonsar-se als dispositius com si d'estruços es tractés.

M'agrada, m'agrada, m'agrada…

De cop el silenci es trenca, amb la seva veu estrident, de peixatera de mercat.

- Tu, sí tu! No facis com si no m'escoltessis! No penses dir res? Sí, sí, ja saps de que parlo!

M'agrada, m'agrada, m'agrada…

- Mira com vas pel carrer, mig coixa, esperant la teva operació, la teva pròtesi de maluc. Et sembla normal mig any a les llistes d'espera?

No m'agrada, m'agrada, m'agrada…

- I tu? Si tu, el dels màsters i postgraus. Penses deixar que la teva vida s'escapi vigilant aquella sala del museu?

M'agrada, m'agrada…

- De vostè ja no dic res, que vostè no te vergonya! Creu que és normal pujar el preu del pis als seus llogaters només per que li ha dit el miserable de la immobiliària? No recorda quan va arribar a aquest barri el que li va costar trobar un pis que es pogués permetre?

M'agrada…

- I lo vostre ja té delicte! Si, vosaltres parelleta! Amb un fill asmàtic i seguiu arronsant els morros perquè amb el carril bici ja no podeu aparcar a la porta de casa?

M'agrada, m'agrada, m'agrada…

- I tu, la que dius que no ets racista però… Que no recordes quan vas arribar a aquest barri com et miraven la resta? No recordes les angoixes per ser acceptada?

M'agrada, m'agrada...

- I tots vosaltres, els que calleu, els que esquiveu la mirada per no veure la misèria. Us sembla normal que milers de persones morin entre el mar i les fronteres només per voler fugir de la guerra? Us semblen normals les les tanques i els murs? Us sembla normal callar? Parleu miserables! Ja n'estic farta de tant silenci!

No m'agrada, m'agrada, m'agra...

I un dia més es fa el silenci.

Agustí Giralt Anales

Les desventures d'un singular trio d'animals

Vet aquí que en aquells ja remots temps d'inici de segle, just en el vell mig de l'extensa sabana occidental, hi havia un parell d'extravagants animalons que havien aconseguit tenir una enorme influència i poder sobre la resta d'essers vius que habitaven per aquelles contrades. Un tenia la forma d'un enorme elefant, amb orelles petites, cua de cocodril i uns ullals ben esmolats. L'altre era un elegant i presumit unicorn al qui li agradava trotar per tot arreu amb una corona encastada al cap com si fos una boina. Malgrat les evidents diferencies morfològiques, sembla ser que tots dos tenien estrets llaços d'agermanament que es remuntaven a algunes generacions anteriors. Però bé, anem al cas que és el que toca. El fet es que un bon dia, mentre passejaven -o potser seria més adient dir patrullaven- junts per la part més oriental d'aquelles terres a la recerca d'aventures (o potser eren negocis lucratius..?), van observar com d'un immens baobab penjaven uns grans ruscs de mel com si fossin unes llàgrimes. En observar aquesta magnífica postal daurada, tots dos van obrir els ulls i la boca se'ls hi va fer aigua pensant en assaborir aquella extraordinària delicatessen que la natura, els esperits d'aquell extrem llunyà de la sabana occidental que creien pròpia o potser el destí afortunat que sempre acompanya als aventurers, semblava oferir-los a mans plenes. Immediatament es van apropar a aquell magnífic monòlit de cent braços, i

l'unicorn sense pensar-ho dues vegades li va donar una forta guitza al tronc per veure si queia algun tros de bresca per provar la dolçor d'aquell ric tresor. Però com que amb la sacsejada ni tant sols va aconseguir fer tremolar ni una sola de les seves branques, aleshores ho va intentar l'elefant. Es va aixecar sobre les seves dues potes posteriors i alçant la trompa tant com va poder, va provar d'arribar a un d'aquells voluminosos poms d'or. Però enseguida va desistir, doncs un eixam d'abelles empipades van sortir de tot arreu per tal de frenar aquella temptativa de saqueig. Unes quantes picades just a la punta d'aquell curiós i allargat apèndix que formen el nas i el llavi superior del mastodòntic paquiderm reptilià van ser suficients per a que giressin cua tots dos al crit de "peus doneu-me ales".

Malhumorats i frustrats per l'inicial fracàs, aquell parell d'animals, ferits en el seu orgull de mascles alfa de la pradera, van decidir ordir un maquiavèl·lic pla per aconseguir el seus indissimulats desitjos de pispar a les abelles tota la mel d'aquell extraordinari arbre. Amb aquestes fosques intencions i per tal de poder eclipsar qualsevol crítica aliena per tal d'assolir un cert consens animal respecte aquesta abominable malifeta, van acordar orquestrar una campanya d'intoxicació ambiental arreu tots els territoris on podien fer arribar el seus contaminats missatges -sabanes, altiplans, valls, selves, costes, muntanyes i fins i tot deserts- anunciant, a tord i a dret, que havien localitzat unes perilloses vespes vingudes no se sap

d'on, que estaven amenaçant greument l'ecosistema i la biodiversitat de la zona. Van explicar que aquells imprevisibles insectes s'havien apoderat d'un mil·lenari i estratègic arbre sagrat, amb la intenció d'espoliar tots els seus recursos i establir una base contaminada de ferum des d'on efectuar atacs indiscriminats contra tots els animals sense distincions, enverinant les aigües dels dos rius que transcorren per aquelles terres i amb la terrible finalitat d'anul·lar tot rastre de vida i trencar la pau que des de feia molts anys regnava en el sí de tota la fauna silvestre. Un béns immaterials aquests pels quals, feia anys i panys, tots dos, elefant i unicorn, vetllaven com a màxims capdavanters, segons ells mateixos explicaven a tort i a dret per valls i turons. Cal dir, però, que malgrat l'estol d'ocellots cantaires amb el que aquest duo es feia acompanyar a canvi d'una mica d'escaiola dipositada en estratègics menjadors, la majoria dels animals receptors d'aquests terribles i apocalíptics advertiments consideraven que els arguments exposats eren tan falsos com aquell vell mite que explicaven alguns lleons espavilats respecte les ancestrals costums que tenen els felins de no caçar mai per la nit perquè justament en aquelles hores nocturnes era quan aprofitaven per a fer la fotosíntesi. Arreu hi havia un consens generalitzat que darrere d'aquestes maniobres propagandístiques d'aquell parell, en mig d'aquelles cortines de fum perfumat per unes bones dosis de "fraternal animalitat", s'amagaven unes fosques intencions. I mireu per on que, degut precisament a aquest motiu de sospites generalitzades

que es van desfermar, aquest tàndem va ordir contractar una sèrie de feristeles selvàtiques que, a canvi d'uns quants sacs de pinso, van poder multiplicar els brams d'aquell perill imminent per tots els territoris que abastava la vista i molt més enllà. Durant dies i nits, i a preu fet, van intensificar i escenificar davant multituds d'animals, tot tipus d'esgarrifoses escenes futures i la imminència d'uns mals inimaginables a l'habitat, amb destrucció de la flora i la fauna que serien causats irremeiablement per aquelles perilloses vespes si la comunitat animal no reaccionava ràpid i de forma contundent.

Però com no hi dos sense tres, vet aquí de nou que en mig d'aquell festival de disbarats, va passar que, ja sigui per casualitat o no, es una constant que fins i tot els essers més insignificants de l'univers poden tenir la seva oportunitat de destacar si aprofiten l'ocasió i s'obliden dels seus propis límits i desterren qualsevol càrrega ètica, signes de pietat o consideració que també acostuma a impregnar una part del subconscient animal. I així va ser com entre els fans més aduladors d'aquelles tèrboles intencions va aparèixer un tercer i grotesc element. Aquest tercer animal no era altre que una extravagant hiena. Abillada sempre amb una cotilla de la que li sortien dues ales postisses de gavina, aquest carnívor carronyaire ja s'havia destacat en udolar repetidament per alguns petits turons perifèrics, sempre amb les ales esteses, la torna d'aquell tenebrós tam-tam de perills imminents, tot fent servir un ridícul accent

d'elefant mentre s'estarrufava en escoltar-se a sí mateixa. Sigui com sigui, queda clar que l'inicial tàndem es va convertir inesperadament en un il·luminat trio format per aquestes esperpèntiques criatures. I el cas es que per tal de donar forma i també certa rellevància irracional a aquesta societat d'interessos tant intrigants, tots tres van decidir reunir-se en una minúscula illa localitzada en mig d'un estany a la que s'accedia travessant un petit pas fangós. Aquell simbòlic i borrascós lloc era conegut amb el sobrenom d'illa dels Astors, doncs segons diuen, allà acostumaven a fer niu alguns d'aquests falcons perdiguers. I just allà, aquest trio va acordar de forma més o menys dissimulada que, sí o sí, s'apoderarien del baobab mitjançant l'astúcia de la seva força bruta, i que el repartiment dels guanys obtinguts per l'expropiació i futura explotació de la mel que poguessin arreplegar en aquella creuada animal, es faria seguint el just criteri de proporcionalitat tenint en compte el pes corporal específic de cadascun dels tres socis. Així doncs, amb aquests comptes, l'elefant s'emportaria quasi un 90% dels guanys; l'unicorn quasi un 10% i la hiena un 0,0001%, però en aquest darrer cas se li prometia una intacte tercera part de la quota de "prestigi interanimal" que oferia la seva presència en la fotografia final d'aquell simbòlic trio tan singular. En acabar la reunió, tots van exterioritzar la seva imperial satisfacció i unanimitat en adoptar l'estratègia a seguir. Fins i tot, en aquells històrics instants, l'arrogant hiena alada va sentir un irreprimible i egocèntric orgull en assaborir aquell

bestial triomf personal que la catapultava als llibres d'història i, imitant a alguns dels gestos humans que tenia per referència, va encendre un gran cigar, va plantar les seves potes posteriors sobre la taula, alhora que dibuixava un gran somriure de satisfacció per la seva destacada intervenció en aquella èpica cimera. D'aquesta manera, tots tres, sobrecarregats d'un cert aire de superlativa divinitat, es van conjurar a prosseguir aquest camí de maquinacions per tal de guanyar el cent per cent en aquella esperançadora inversió, sense que en cap moment consti que aflorés el més mínim remordiment o pega per les conseqüències que es poguessin derivar. Van bavejar a dojo en imaginar-se el seu respectiu futur afegint, d'aquesta forma, molta més humitat a l'ambient pantanós d'aquell indret. Tots tres es veien irreversiblement rics, absolutament respectats per tothom i titulars a perpetuïtat d'una brillant aura còsmica carregada d'una atractiva animalitat. A les antípodes d'aquella cleptòmana ràtzia planificada i expulsats de l'horitzó mental de cadascú, va quedar qualsevol rastre de pensament que pugues tenir la més mínima referència al grau de patiment aliè que es podia desfermar o simplement de desestabilització de la convivència animal que comportaria aquella vampiresca conspiració. Sens dubte que la cobdícia i els seus efectes, per molt luxuriosa que es presenti, mai anul·la la consciència i responsabilitat de qui l'exerceix.

L'Elefant, l'unicorn i la hiena alada van recollir el vistiplau i l'aplaudiment respecte a aquests plans d'un

bon grapat d'elements de les seves respectives especies i en els seus respectius territoris. Queda documentat que fins i tot la hiena va aconseguir el recolzament de la majoria absoluta de la seva horda, concretament 183 d'aquests cleptoparasitistes animals van udolar rabiosament la seva satisfacció al saber que algun dia podrien llepar o rosegar una part del botí obtingut. Bé, cal dir que abans del dia escollit per fer l'assalt al gran baobab, aquell trio havia regalat un munt d'olleres amb vidres de color gris-fosc per totes les contrades imaginables. Així doncs, entre aquell tam-tam de perills imminents repetit mil vegades per unes cotorres contractades que feien d'altaveus d'aquells apocalíptics brams, atesa la tonalitat que prenia l'aire i totes les coses quan s'observaven amb aquelles ulleres, l'ambient que subjectivament es respirava era d'un pròxim i irreversible tràgic final. Convençuts de la seva superioritat física en la tròfica escala animal, van iniciar l'atac pactat contra les abelles quan era ben entrada la nit, doncs a aquestes hores aquests insectes no volen i es troben recollits dins dels seus respectius ruscs. El trio de la illa dels Astors, juntament amb un grapat més de fidels animals col·laboradors, van cremar tots els matolls i l'herba seca que hi havia al voltant d'aquell arbre per tal de desorientar i intoxicar les potencials línies de defensa d'aquells insectes. El foc i especialment el fum ho va cobrir tot ràpidament. Acte seguit, un grup de monos de cul pelat, a canvi d'un quants plàtans, van pujar al baobab carregats amb unes llargues lianes i en un tres i no res les van lligar en totes i cadascuna de les branques de l'arbre.

Un cop feta aquesta operació, l'elefant va començar a estirar per l'altre extrem de les cordes. Les branques van començar a cedir en la seva flexibilitat i es van anar trencant, arrossegant en la seva caiguda tots i cadascun del ruscs que penjaven d'elles. Ja sigui per l'excés de violència o per la matusseria emprada, molta, moltíssima mel es va fer irreversiblement malbé per l'impacte. Moltes abelles, desorientades i atordides, no van poder sobreviure a aquest atac i d'altres van ser literalment trepitjades per l'estampida d'animals sense escrúpols que d'immediat i des de totes bandes es varen abalançar sobre aquella muntanya de cera per llepar aquell fluid dolç i viscós, tot aprofitant el caos d'aquells moments. Pel matí, el panorama que es va obrir als ulls de tota aquella jauria d'atacants i alguns altres de curiosos era dantesc. El baobab s'havia quedat sense branques i fulles, tenia el tronc obert i cremat i, a més, el foc provocat s'havia estès per tota la vall i una llengua espurnejant s'obria pas imparable en mig de la selva avançant cap el seu interior. Ara no calia posar-se aquelles olleres fosques per a poder veure que tant l'horitzó com el cel adquirien un color luctuós intens i que cada cop costava més respirar. Certament, d'aquell criminal disbarat molt poc profit van poder treure aquell funest trio d'animals. Poc a poc i discretament, cadascun d'ells es van anar retirant a un segon pla de l'actualitat. L'elefant ara viu de renda i de tant en tant sembla que fa alguna pirueta en públic llegint un llibre al revés en un circ de Texas i a canvi d'un grapat de cacauets. L'unicorn va clavar la banya en un

confessionari de fira i a base de beure fermentacions de diversos cereals ha tractat d'esquivar el bulto purgant o excusant part de culpa mitjançant la vacunació de la seva consciència recordant una mínima part d'aquell sac de mentides que va excretar durant anys i panys mentre s'encasquetava la corona. Per últim la hiena, animal immune a la putrefacció amb la que s'ha envoltat sempre, segueix rient les seves pròpies gràcies, no dóna per a més. Viu tranquil·lament ensimismada en l'altar on pasturen els més mediocres del seu gènere i, aprofitant l'estoc d'olleres tintades que la seva horda va poder arreplegar en aquella delictiva operació, espera impacientment una segona oportunitat per a ser un altre cop protagonista d'una efemèride històrica com aquella, emboscat pacientment entre muntanyes de detritus, mosques i carronya.

I així es com de moment i fins aquí, s'aturen les desventures d'aquest singular trio d'animals molt reals - fets explicats amb alguna petita mentida, però sustentat amb un bon grapat de veritats- de les seves irresponsables i malèfiques accions, així com la lleu insinuació de les conseqüències que posteriorment s'han anat derivant per l'incendi d'aquests piròmans, a rel d'aquest impune i colossal atropellament.

I si creieu que aquesta epistolar faula occidentalitzada es tanca sense la corresponent conclusió didàctica, moral o fins i tot penal, sapigueu que lamentablement és una apreciació certa. Però no

cal perdre mai l'esperança, doncs malgrat el guió del conte aquí ha estat breument dibuixat, el final d'aquesta història resta encara pendent, perquè justament aquesta, encara no s'ha acabat.

Albert Radulf Gimenez

#laPorteriaEsQueda

L'Heura estava embogida! Es dirigia a casa plena de joia; tot fent salts d'alegria. La gaubança que sentia li provocava una energia exorbitant que l'impedia caminar; necessitava córrer, o fins i tot volar si pogués! I tot això era perquè la petita Heura va sortir de la Sala de reunions de l'Ajuntament plena d'orgull, convençuda que l'eloqüent exposició que havia practicat durant dies davant d'amics i familiars havia tingut els seus fruits.

L'Heura era la delegada de la seva classe i es per això que li va tocar anar al Consell d'Infants del seu poble, representant a la seva escola. La petició que els companys li van demanar que transmetes a l'alcalde, va ser que hi col·loques una porteria a la Plaça Major donat que amb les últimes obres es va perdre la zona de joc.

- Mare! Avia! Ho hem aconseguit! L'Alcalde diu que hi haurà porteria a la plaça Major!

- De debò? Ja diuen ja, que aquest alcalde s'escolta a tothom... , però no pensava que us anés a fer cas – va dir l'Olga, mare de l'Heura.

- Heura, no et creguis mai als polítics! Escolta els consells que et dono! - va afirmar amb to desconfiat, la Maria; avia de l'Heura

- Hi ara, avia! M'ho ha promès! I a més ens ha dit que ens deixarà triar el color. Vaig corren a la plaça a veure si trobo als de la classe per explica'l-s'hi.

- Heura, escolta a l'avia – va dir a la seva germana Sandra, que tot seguit va aparèixer a la casa.

Ella, però, no va fer cas a les advertències. I va sortir de la casa tan ràpid com les cames la van deixar.

- Jan! Núria! L'alcalde diu que posaran la porteria! - Tots tres es van abraçar

- Sabia que ho aconseguiries – va cridar, en Jan

- Ets la millor Heura- va exclamar la Núria.

Els tres infants van celebrar la seva victòria jugant com s'hi haguessin posat tot de gronxadors nous.

Però... van passar els dies i les setmanes i l'alcalde no es va posar en contacte amb els alumnes de l'escola per preguntar de quin color la voldrien i la porteria no apareixia a la plaça.

- Mare, mare! La porteria encara no hi és... i ja han passat un mes! - va dir, l'Heura.

- Ja deia jo... que un alcalde no perdria el temps amb les peticions d'uns marrecs- afirmà moixa la mare.

- Veus, Heura! No et pots refiar dels polítics... - afirmà enfadada l'àvia Maria

- Però... que puc fer? - va preguntar marrida l'Heura?

- Heura, està ben clar – va dir la seva germana Sandra- Voleu la porteria, oi? Doncs haureu de lluitar-la. Les coses, Heura, no es demanen, sinó que s'aconsegueixen. Un alcalde, com a bon polític, no us donarà mai una porteria, per una raó ben simple: no teniu 18 anys, i fins aquí que això no passi no s'interessaran en vosaltres. Ara per ara, no els podeu col·locar en el poder ni prendre-l'hi per la via del vot. I encara que això fos així, dubto molt que us la posessin si a més de votar-lo no el recolzeu en tot allò que vulgui. A aquesta gent sols els importa donar bona imatge i conservar la feina, mai el poble ni les persones que hi viuen. En fi, si voleu lluitar per la porteria vine diumenge a l'Assemblea Llibertària amb un parell de companys de classe i exposeu el que passa. Veurem com podem donar-vos suport.

Diumenge a les 19h l'Heura estava davant del local de l'Assemblea Llibertària. Havia pogut convèncer en Jan i la Núria perquè l'ajudessin amb l'exposició del cas.

Tots tres es sentien incomodes. Es trobaven davant d'una assemblea de 30 persones que els miraven, tots ells més grans i alguns amb pentinats i samarretes ben estranyes. Però la ràbia que els hi feia no tenir la porteria a la plaça i que l'alcalde els hagués mentit ,els hi va donar el coratge suficient per explicar tota la història de la porteria.

- És un cas clar de gentrificació de l'espai públic amb un interès tant especulatiu com de destrucció de les relacions socials al carrer, -va dir una noia que duia un aro al nas.

- Quin poca vergonya aquest alcalde- esclatà un noi vestit amb la samarreta de “Jo també estava al Parlament”- Justament va ser portada al diari del poble la trobada del Consell d'Infants. És com tots, es fa la foto, s'escriu el titular i a robar. Quina política de façana!

- Clarament aquest problema s'encabeix amb la campanya de recuperació de l'espai públic que estem treballant. Hi hauríem de donar suport- va dir l'Alba, una noia de l'assemblea.

Gentrificació? Espai públic? Política de façana? Ni l'Heura, ni en Jan, ni la Núria entenien cap d'aquests conceptes. Però es van començar a tranquil·litzar al veure que el seu problema captava l'atenció d'aquella gent, i que hi havia voluntat de donar suport a la seva causa.

L'assemblea va seguir, i gairebé tothom va dir la seva. Desprès de totes les intervencions, la Sandra- germana de l'Heura- dirigint-se als tres marrecs va dir: Des de l'Assemblea us donarem el suport que necessiteu, perquè creiem, com vosaltres, que la plaça més cèntrica del poble hauria de tenir una zona de joc. Entenem que la Plaça Major ha de ser un espai de relació, on la gent pugi parlar, jugar i passejar. Ara bé, nosaltres us donarem el suport però vosaltres que sou

els principals interessats en la porteria sou els qui haureu de tirar el projecte endavant.

Els tres amics somrigueren i pararen molta atenció al que seguia.

Des de l'Assemblea us recomanem que seguiu els següents passos:

1. Feu que tothom conegui la història de la porteria
2. Deixeu clar que la porteria estarà a la plaça tan si com no.
3. Un cop guanyada, deixar ben clar que s'ha aconseguit gràcies al vostre mèrit i no al de cap polític benvolent, i d'aquesta manera la gent veurà que les coses s'aconsegueixen lluitant.

L'Heura, la Núria i en Jan van sortir de l'Assemblea contents perquè se'ls havia escoltat, veien que el seu problema no quedava únicament entre els infants de l'escola sinó que interessada a més gent. Però tenien un regust amarg de boca perquè no van sortir amb la porteria "sota el braç", que era la sensació que va tenir l'Heura després de parlar amb l'alcalde.

Al dilluns següent els tres amics van penjar un cartell al suro de l'escola convocant a una assemblea a l'hora del pati. Van assistir-hi 25 companys que es van asseure en rotllana a un racó de la pista de bàsquet mentre la resta d'infants de l'escola seguia jugant. De mica en mica, però s'hi anaven afegint infants

encuriosits i d'altres que arribaven tard perquè havien sigut castigats. L'Heura va posar al dia als seus companys de la problemàtica amb la porteria i dels consells i suport que va oferir l'Assemblea Llibertària als alumnes de l'escola.

L'Heura va dir ben alt: -Companys, l'alcalde ha trencat la seva paraula i no posarà la porteria. Es per això que amb la Núria i en Jan vam anar a l'Assemblea Llibertària, un grup de gent que ens poden ajudar.

- Si - va seguir en Jan- Ens van dir que havíem d'ensenyar a tothom el que passava.

- Jo li diré a la mare! -, - I jo als veïns... - van començar a dir en veu alta molts infants.

- Però... la porteria no és només per nosaltres- va dir la Núria- aleshores si només els hi diem als nostres pares i veïns s'assabentaran poca gent. Que us sembla si fem una pintada ben gran allà a on ha d'anar la porteria? - va dir amb brillantor als ulls que delatava orgull per haver tingut aquesta pensada

- Ostres- la meva germana en sap molt de pintar!- va dir un dels nens que estava assegut a la rotllana- És diu Gis i també és de l'Assemblea Llibertària. Que us sembla si li demano?

- I tant!- van dir a l'uníson tots els allà presents

- Núria has tingut una gran idea -va dir l'Heura..

Aquella mateixa nit, la Gis que era la germana d'aquell nen de l'escola, va pintar la silueta de la porteria i una àrea de gol, on va escriure: «Marca un gol a la política de façana.»

Al dia següent al mercat del poble només s'escoltava parlar de la porteria:

- Heu vist la porteria que han pintat a la plaça? Quin goig!- va exclamar el fruiter del mercat.

- Si que hi hauria d'haver-hi una porteria allà. Es que han construït una plaça que té ciment i prou! - va dir convençuda la paradista de conserves.

- Qui ho deu haver fet? - va preguntar en veu alta el sabater.

Molts infants i alguns adults jugaven amb la porteria pintada a la pared. Però... tot i que els comentaris de la gent del poble eren positius, i de fet hi jugaven, l'Ajuntament va fer esborrar la porteria al cap de dos dies. Al veure la porteria esborrada l'Heura, la Núria i en Jan, van esperar fins diumenge i es van dirigir de nou a l'Assemblea Llibertària. Un cop a allà els infants van dir:

- Ens han esborrat la porteria, i l'alcalde ni tant sols ens ha dit res- va dir la Núria.

- No ho entenc – va dir en Jan- si tothom hi jugava!

-No hi ha dret!- va continuar l'Heura- que podem fer?

L'Assemblea Llibertària es va indignar encara més amb el comportament infantil de l'Ajuntament. Desprès de molt cavil·lar la Sandra va poder consensuar el següent:

- Des de l'Assemblea pintarem la porteria cada cop que l'esborrin i així tothom qui vulgui hi podrà jugar.

I així ho van fer. De nou, quan el sol es va pondre, la Gis, aquest cop acompanyada per en Fran i la Berta que vigilaran que no vingui la policia a multar la Gis, van pintar de nou la porteria, l'àrea de gol i les següents paraules: #laPorteriaEsQueda. No fem política de façana, omplim les parets de política.

Al mati següent no hi havia cap altre tema de conversa al mercat que no fos la porteria:

- Au! Quina gràcia. Heu vist que han tornat a dibuixar la porteria? - va dir el fruiter

- Si, quina sort! Hi podré seguir jugant amb la meva filla. - va afirmar la paradista de conserves

- Jo crec que els hi ha quedat millor que el primer cop i tot! - va cridar des de la seva paradeta el sabater.

Els dies passaren i la gent utilitzava la porteria dibuixada a la paret lliurement. L'Ajuntament es feia al càrrec de la situació i es per això que va decidir esborrar-la de nou. Però aquest cop, l'Assemblea Llibertària va seguir la màxima que havien establert: cada cop que l'Ajuntament (o “Ajuntafems”, com els hi agrada anomenar-lo) esborri la porteria, nosaltres la

tornarem a pintar. I així va començar una batalla político- artística.

Els llibertaris van pintar cada pam dels travessers de la porteria d'un color diferent; al cap de dos dies l'Ajuntament la va esborrar. Sense esperar més, aquell mateix dia l'assemblea llibertaria va dissenyar un nou estil de porteria: aquest cop, els pals que composen la porteria seran fets amb moltes petites cares de l'alcalde, una rere l'altre. Aquest cop l' “Ajuntafems” va tardar unes poques hores en deixar la paret tota grisa, que era el seu color original. Arribats a aquest punt l'Assemblea juntament amb l'Heura, la Núria i en Jan i la resta de nens de l'escola estaven començant a enfadar-se de debò. Però van pensar que el més pràctic era repensar l'estratègia i seguir lluitant. Reflexionant sobre la situació es van adonar que al poble encara no tothom era conscient del que estava succeint amb la porteria. Així doncs, aquest cop la van tornar a pintar, però amb una peculiaritat: en comptes de fer els pals de la porteria amb 3 ratlles rectes, van fer els pals amb les paraules repetides una i altre cop de “ #laPorteriaEsQueda” i van convidar a totes les persones que juguin amb la porteria a fer-se una fotografia i penjar-la a les xarxes socials juntament amb l'etiqueta: #laPorteriaEsQueda . Com molta gent feia ús de la porteria ràpidament va córrer la fotografia de la porteria per les xarxes i ja no solament en parlaven al mercat sinó que també era un dels temes de conversa més habituals a la piscina, a l'ambulatori, a l'Esbart teatral.... Tothom coneixia la porteria i el que l'alcalde estava fent amb ella. Però

això no va ser suficient perquè deixessin la porteria, ni tan sols per establir diàleg amb les persones que utilitzaven la plaça. Així doncs, els incansables lluitadors de l'assemblea i de l'escola van optar per tornar a pensar de nou una forma més efectiva de reivindicació. I se'ls va acudir:

L'últim dimarts té lloc el Ple de l'Ajuntament, que és on els polítics locals prenen els decisions que afectaran a tothom sense consultar a ningú. L'Heura, la Núria i en Jan i els membres de l'Assemblea Llibertaria van decidir presentar-se al Ple. Tot i que és un lloc a on està prohibit parlar no van dubtar i en el moment en que es parlava de la gestió de l'espai públic van decidir fer sentir la seva veu i interlocutar-se amb els polítics reclamant la porteria. L'alcalde es va posar tot vermell perquè no estava acostumat a xerrar amb el seu poble i es sentia incomode perquè no volia quedar malament. L'Heura, en representació dels infants de l'escola i dels participants de l'assemblea llibertaria, va fer una pregunta clara i directa:

- A on és la porteria que ens vas prometre?

Tothom allà present es va quedar bocabadat, el públic no té permís per parlar. L'alcalde, però que era totalment conscient d'aquesta norma imposada per ell, sabia que la seva imatge quedaria molt malmesa sinó donava resposta a una pregunta tan simple i sense mala intenció. Per això va veure's obligat a respondre:

- Està encarregada, la setmana que ve la tindreu.

I així va ser, la setmana següent uns operaris de l'Ajuntament van col·locar una porteria just davant d'on es feien les pintades amb la forma de la porteria. Es per això, que l'Assemblea amb el consentiment dels 3 infants , va pintar de nou la porteria a on sempre, i així van tenir dues porteries, una davant de l'altra com als camps de futbol.

Vet aquí una necessitat, Vet aquí una reivindicació
3 infants lluitadors,
Van capgirar la situació

Assemblea Llibertària Castellar del Vallès

D'agraïments

Arribo al centre geriàtric amb la càrrega mortífera dipositada al fons de la butxaca interior de la bandolera. No tinc gaire clar si estic fent bé. Per una banda, penso que només sóc l'element mitjançant el qual en Manel podrà dur a la pràctica el que ell mateix faria si tingués prou autonomia física, per l'altra dubto sobre si me'n puc arribar a penedir tard o d'hora, malgrat sigui la seva voluntat i no pas una iniciativa meva...

M'espera a la terrassa de la planta baixa, assegut a la cadira de rodes davant la "nostra taula", la del racó del mur més allunyat de la porta d'accés, al costat del gran ficus.

- Hola Manel!.- exclamo contenta de veure'l.

- Ja era hora, collons! Fa més de mitja hora que t'espero. Fas tard, casumcoi de mossa!. Ai! Què no saps que la puntualitat és un valor revolucionari?- em rep amb la seva característica amabilitat...

- Ai, Manel! mira que n'arribes a ser de rondinaire, tu, eh?!

- Pensa que me'n queda poc, de temps... espero, és clar! has estat bona minyona?, has fet els deures?.- em demana mentre m'escarxofo en una gandula ben a la vora seu.

- Si, ho duc aquí.- faig, tot assenyalant la meva bandolera que gairebé mai no em trec de sobre.

- Bé, bé... que maca que ets quan vols!.- em diu amb to carinyós tot provant de fer-me una moixaina maldestre a la galta amb els seus dits abonyegats a causa de l'artrosi galopant que li dificulta cada dia una mica més la mobilitat.

- El teu amic és molt simpàtic, eh? res a veure amb tu!.- li dic atansant-me cap a ell per vèncer la seva incipient sordesa.

- Ja veig que, a part de donar-te la potinga que li vaig encomanar, heu estat xerrant... et deu haver empastifat les orelles amb totes les seves brutes batalles, oi?.- em diu amb veu burleta.

- Com és que mai no m'havies parlat del teu pare? Em vaig quedar ben parada al descobrir que havia estat mestre a l'Escola del Bosc i a la del Mar! Ostres, no me'n sé avenir que mai no me n'hagis dit res sabent com m'apassiona aquesta part de la nostra història!.- li recrimino.

Fa nou anys que conec en Manel. Una amiga que aleshores treballava a la "Fundació Amics dels Avis" em va embolicar perquè fes de voluntària una temporadeta que ara ve l'estiu i els voluntaris se'ns en van de vacances i... i... i em va agradar, la veritat!, tot i que el Manel sigui tan sorrut i torracollons.

- Ja saps que a mi no m'agrada gaire parlar.- contesta desafiant-me amb les ninetes dels seus ulls

fosquíssims clavades en les meves que malden per romandre immòbils.

- Bé m'has explicat coses, coses més superficials per dir-ho d'alguna manera, però ara veig que no em valores prou com per compar...- dic amb to emprenyat, però m'interromp.

- Aviam mossa... primer de tot: jo explico el que em rota a qui em dóna la gana; segon: és clar que et valoro, si no fóra així li hagués dit al cony d'assistenta social que es podia fotre la seva voluntària allà on més li plagués; tercer: oi que a tu t'agrada molt de llegir?; quart: aquestes coses superficials que dius sí t'he contat, quan les afegeixis a les altres baules que en el seu moment posseiràs, deixaran de ser-ne, de superficials vull dir; cinquè: per què no vas a buscar un parell de merdosos tes d'aquells de la màquina de l'entrada? els hi fotrem un raig de llimona i així els podrem fer anar gola avall..

- Que no vols sortir a fer un tomb, avui?- li demano

- No!

- Per què em dius això de que a mi m'agrada llegir? i que en el seu moment tindré més baules? i...? .- li pregunto intentant de capir el que amaguen les frases de la seva esbroncada.

-Violant, cada cosa al seu temps, d'acord?, ho entendràs aviat, si tot va bé. Va, no vulguis saber-ho tot abans d'hora, retafanera!, i vés a buscar les begudes...

Quan torno amb els tes espero que ell es tregui de la butxaca de la jaqueta el tros de llimona embolicada amb paper de plata.

- Ja no puc ... .- diu amb to trist, abastant-me la llimona. L'hi agafo i n'escorro una mica de suc dins els dos gots de plàstic.

- Escolta, el teu amic va dir-me que si tu has estat un gran home ha set gràcies a l'educació i els valors que el teu pare va saber transmetre't des de ben petit.- li dic, delerosa d'escoltar més coses sobre la seva infància transcorreguda a la Barceloneta dels anys vint del segle passat.

- Aquest bocamoll d'en Tomàs! I com l'has trobat a ell? Se'l veu atrotinat com jo? .- em pregunta desviant la conversa...

- M'ha agradat molt conèixe'l. Home, no... no no, no n'està pas tant com tu... però pensa que ell té cinc anys menys...

- Oh, és clar! Es un jovenet de noranta anys, en canvi jo sóc un vell xaruc de noranta-cinc.- em contesta irònicament.

- Però és que no tothom envelleix de la mateixa manera, Manel! Tu has patit malalties, caigudes, t'han operat tres vegades, tens dolors... però mira, tot i això trobo que estàs força bé, eh?!, encara!...

- Però diga'm, cony! com està? Camina sense ajuts?, se'l veu àgil?.- insisteix en Manelet.

- Camina amb bastó, va mig geperut i es cansa molt, ho vaig notar pel seu panteix, però crec que ho duu força bé... Del laboratori vam anar a fer una cerveseta a un bar molt antic on els vostres pares, segons va dir-me, s'hi reunien per tractar sobre els assumptes de la CNT, la vaga de la Canadenca i tot allò... Ho vaig trobar apassionant, Manel!

- Collons amb en Tomàs! Ningú no li deu fotre cas i així que li cau del cel una joveneta ignorant i apassionadament delerosa d'escoltar històries de la clandestinitat, ja no hi ha qui l'hi aturi la llengua... Ah, però casumcoi!, aquella Rosa de Foc!, tot i que jo era ben xic, aleshores... .- Per fi, després de tantes tardes dominicals, veig com els seus opacs ulls amb cataracta, espurnegen, ara, d'emoció.- Escolta mossa, tot això és molt interessant, però ara l'assumpte és un altre...

- No podries esperar a prendre't la potinga aquesta després que m'haguessis explicat més cosetes sobre aquells temps?.- li demano sense esperances- M'agradaria tant saber com se't va haver de treure't de sobre en García Oliver aquells dies de juliol quan tu, amb només quinze anys, et vas voler apuntar a fer la revolució pels carrers de Barcelona a primera línia de foc...

- Ara no és el moment, recoi! Vinga, va, dóna-m'ho ara que no hi ha moros a la costa.- m'exigeix i, curant de no ser vistos, li dono el potet ple de polsim blanc que el seu amic farmacèutic va preparar per atendre la seva demanda.

- Recorda com t'ho has de prendre, eh?, sobretot!.- li adverteixo

- Si, si... que et penses que repapiejo, mossa?

- En Tomàs va dir-me que és molt important que, per evitar despertar sospites, ho dosifiquis tal com va indicar-te per telèfon, eh?: el primer dia, una culleradeta de postre diluïda en mig got d'aigua, el segon només mitja, el tercer una i mitja, també de postre, i sant tornem-hi al quart com el primer dia i així fins que...

- Va, prou, collons! que encara ens sentirà algú...- em renya- per aquí mai no se sap si hi para alguna orella desvagada... Ja et dic que me'n recordo perfectament. Sé com funcionen aquestes coses, ja vaig dir-te que vaig conèixer el Tomàs quan treballava de jove amb ell a la farmàcia dels seus pares.

- Però Manel, no et fa por patir? o que quedis en estat vegetatiu?...

- No, i ara, mossa!. La barreja d'aquests elements farà que el cor se'm vagi debilitant a marxes forçades i com que ja tinc insuficiència cardíaca... es pensaran que ha estat una mort sobtada a causa d'una fibril·lació ventricular. Mira, en aquests llocs és molt normal que ens morim de "vells", entens?

- Si. Un dia us aneu a dormir i ja no us desperteu més, oi?. Suposo que ho troben d'allò més normal i, encara més tenint un quadre patològic crònic com el teu, així que no es molesten gaire en esbrinar re... eh, que és així?

- Si, si... i encara que m'esberlessin de dalt a baix per acabar-ne de capissar les causes, no crec que hi trobessin res... si el Tomàs ha fet la feina com cal, això no hauria de deixar cap rastre...

- I tu, per fi, t'hauràs alliberat d'aquesta nova presó, eh?

- Ja vaig estar massa anys entre barrots. A més a més de no agradar-me viure aquí tancat, ara ja no tinc qualitat de vida, m'ho han de fer gairebé tot i això m'humilia i aquest dolor a les articulacions i la pèrdua de mobilitat... Ves! tot plegat em fastigueja prou! Ja he fet aquí el que havia de fer, estic absolutament preparat per deixar de ser.

- Et trobaré a faltar.- li dic amb un somrís tristoi, mirant-lo de fit a fit.

El Manel esclata en una gran riallada, mentre els seus ulls es fixen en la punta de les meves espardenyes que sempre duc esparracades allà on el dit gros s'acomoda.

- Aquest també malda per alliberar-se de la seva presó, eh, coi de mossa?

- Escolta, com eren aquelles escoles? racionalistes en deien, oi?- li demano assedegada d'escoltar història de primera mà.

- Ah! allà t'ensenyaven a raonar. Aprenies a aprendre a pensar. Hi havia discussió, debat, activitats a l'aire lliure, educació sexual...

- Llàstima que els franquistes s'ho carreguessin tot... .- em lamento, pensant en com d'endarrerida va quedar l'educació a la nostra nació durant la dictadura amb el recolzament explícit de l'església i l'estament militar.

- Bah! aquells malparits odiaven la saviesa, la llibertat, el desenvolupament personal... Només volien ramats atemorits. Vinga, brindem perquè estiguin tots al cel...

- Al cel?!.- exclamo sorpresa.

- Si, és clar! Ha de ser molt més avorrit que no pas l'infern, no trobes...?.- em diu, picant-me l'ullet.

S'acosta l'hora d'anar-me'n, em fa mandra fer-ho. Estic trista, summament trista. Segurament serà l'última vegada que vegi aquesta mòmia rondinaire esquitllar-se de les meves súpliques per tal que m'expliqui cosetes d'aquella època èpica per a mi. L'edat no perdona, s'estan morint tots els que van viure aquells fets i aviat ja no quedaran testimonis de primera mà, testimonis vençuts... ells tenen més dret que ningú a explicar la seva visió de la història.

- Bé, que no tens res millor a fer que quedar-te aquí tota la vesprada, mossa? Mira que són gairebé quarts de vuit i em cridaran perquè vagi a sopar.

- Si, ja me'n vaig. Bé, vull que sàpigues que per a mi, conèixe't ha estat molt important, i que no em cansaria mai d'escoltar allò que m'hagués agradat tant

que m'expliquessis... Ets un tio collonut, tu ja ho saps. Força malacarós, però...

- Au, va, punyeta de mossa!. Vés-te'n que s'està fent tard i encara podràs aprofitar una mica de tarda. I fes-me un parell de petons que encara mai no me n'has fet cap, i dius que jo sóc...

Li faig un parell de petons profunds i silenciosos a les galtes enfonsades. Ja hi som... el fotut nus al coll, l'aigua que m'inunda els ulls, quina ràbia! no ho vull això! Vull que em recordi -si es que ho ha de fer- amb un ample somrís i els ulls brillants d'alegria, no de pena.

- Ai!, que flasca que ets...! . Mira, sobre això de la lluita antifeixista que comentaves abans, pensa que va ser aleshores el moment en què més a prop hem estat els anarquistes d'albirar que la utopia del comunisme llibertari podia passar a ser una realitat... Durant unes setmanes la nostra gent, els treballadors, vam deixar de ser la classe oprimida pels patrons, per la burgesia i vam organitzar-nos en cooperatives, en milícies urbanes..., tots, homes i dones sabíem quin era el nostre paper, la nostra batalla a guanyar, en fi, malauradament no va acabar de sortir bé, hi havia molts factors polítics i socials que... en fi... deixem-ho córrer ara...- - m'estreny el braç afectuosament amb la poca força que encara li queda a la mà i em fa un gest amb l'altra indicant-me que foti ja el camp.

Quan sóc a punt de travessar la porta que connecta la terrassa amb la sala de visites, sento que em crida:

- Eih, Violant! Tinc un regalet per a tu. L'he deixat a la recepcionista perquè te'l donés quan marxessis. Però, escolta -afegeix, en un xiuxiueig que m'obliga a llegir-li els llavis- no en facis ús fins que jo..., ja m'entens, oi?

- Gràcies!. Tranquil, serà com tu ho vols.- li contesto, girada cap a ell, amb la veu estrafeta per l'emoció que encara m'aclapara.

La noia de recepció, que està atenent una trucada telefònica, m'abasta un paquet molt gruixut embolicat amb paper d'embalar lligat pulcrament amb un cordill de boga. L'hi agafo i surto.

Camino Passeig de Borbó avall fins arribar a la platja. M'assec a la sorra, ben a la vora del tros de llenca que les onades van humitejant amb les seves rítmiques llepades. Desfaig el paquet i em trobo amb un feix de llibretes mida DIN A4. En fullejo un parell i veig que els fulls estan escrits per ambdues cares; la lletra és polida i de mida mitjana. En la primera d'elles, a la portada de cartolina vermella, hi ha escrit amb lletres majúscules i negres, com a títol: Memòria d'un llibertari emprenyat, encara que eternament il·lusionat. Manel Trebill i Ferret. A sota, amb lletra ja en minúscula i tremolosa, s'hi llegeix:

Per a tu, Violant, desitjosa sempre de saber-ne més, aquesta darrera baula que completa la cadena de la meva vida. Oi que t'agrada que t'expliquin cosetes, mossa?, doncs en tens per estona... Gràcies per alegrar

els meus darrers dies amb la teva presència, gràcies per fer-me companyia i gràcies, sobretot -i estigue'n sempre ben orgullosa- per haver-me ajudat a enderrocar els darrers barrots que em separaven del que hauria d'ésser la principal fita de la nostra existència: la llibertat...

Salut i camí!.

Ho torno a embolicar, no voldria per res del món faltar a la paraula donada a en Manel, tot i que em moro de ganes d'obrir les llibretes i fer-ne un primer tast, però... he d'esperar la trucada de la residència donant-me la bona-mala notícia...

Gràcies a tu, Manel, per haver-me donat l'oportunitat d'escollir entre la coherència i la hipocresia, entre la valentia i la covardia... potser en mi hi haurà un abans i un després d'haver-te conegut.

Salut, company!

Pili Serra Pasqual

+ info:
http://certamen.larosadelsvents.cat